Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira şi Sfânta muceniță Drosida

(s.v. 22 martie / s.n. 04 aprilie)

Materiale despre Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira şi Sfânta muceniță Drosida:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20sfin%C5%A3it%20muc.%20Vasile%20%C5%9Fi%20Drosida%20(22%20mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Drosida

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Drosida

***

Sfântul mucenic Vasile, preotul din Ancira (†362) - a păstorit biserica din Ancira (Asia mică) în timpul împăratului păgân Iulian apostatul (361 -363) care a încercat revigorarea păgânismului. Refuzând să se lepede de credința creștină, Sfântul Vasile a fost prins și întemnițat. Sfântul a răspuns: "Cine sunt, îţi voi spune acum: întâi mă numesc creştin, iar numele lui Hristos este veşnic şi covârşeşte mintea omenească, iar de oameni Vasile mă numesc. Şi de voi păzi fără prihană numele lui Hristos după care sunt numit, voi lua de la El în ziua judecăţii răsplătire fără de moarte!"

***

Sfânta Drosida era fiica împăratului roman Traian. Prăznuirea ei se face pe 22 martie, împreună cu cele cinci fecioare: Aglaida, Apolinaria, Daria, Mamtuza şi Taisia. "Cum mă voi duce la Dumnezeu, neavând îmbrăcăminte de nuntă? Căci nu am primit Botezul şi sunt încă necurată! Ci, Împărate al împăraţilor, Doamne, Iisuse Hristoase, iată am renunţat la împărăţia mea pentru dragostea Ta, ca să mă aşez portar al împărăţiei Tale. Tu, deci, Cel ce Te-ai botezat pentru noi, botează-mă şi pe mine cu Duhul Tău cel Sfânt!" Şi zicând aceasta, scoţând mirul pe care îl luase cu sine şi ungându-se, s-a aruncat într-un lac şi s-a botezat, zicând: "Se botează roaba lui Dumnezeu, Drosida, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh! Amin".

&&&

Index

În această lună, ziua a douăzeci şi doua - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Vasile, preotul bisericii din Ancira (Minei) 4
Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira...17
Acatist pentru paza simțurilor către Sfânta Drosida, fiica împăratului Traian şi cele cinci Sfinte mucenițe fecioare canonice: Aglaida, Apolinaria, Daria, Mamtuza şi Taisia (22 martie).....26
Imnografie.....37
Vieţile Sfinţilor.....39
Pătimirea Sfântului sfinţitului mucenic Vasile, preotul Ancirei 39
Sfânta Drosida, fiica împăratului Traian, şi cele împreună cu dânsa.....49
Sfânta mucenită Drosida, fiica împăratului Traian - drumul spre sfințenie 52
Sinaxar.....54
Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul Bisericii din Ancira 54

Sfânta Drosida, fiica împăratului Traian şi a celor împreună cu dânsa cinci canonice 55
Sfântul cuvios mucenic Eftimie cel nou 56
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira 60
Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira și Sfânta muceniță Drosida, fiica împăratului Traian 61
Calendar Ortodox - Sfânta Drosida şi Sfântul Vasile de Ancira 63
Proloagele - Pomenirea Sfântului, sfinţitului mucenic Vasile, preotul bisericii din Ancira († 326).....65
Pr. Ioniță Apostolache - Vasile, preotul mărturisitor din Ancira.....70
Nicolae Pintilie - Drosida, fiica împăratului Traian, sfânta care s-a botezat singură.....73
Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta Drosida, prinţesa muceniţă.....75
Pagina copiilor - Sfânta Drosida, prinţesa-muceniţă Sfânta Drosida, prinţesa-muceniţă.....78
Paul Cocei - Sfânta Drosida, fiica împăratului Traian.....80
Orthodoxwiki - Drosida din Antiohia 85
Sfântul mucenic Vasile mărturisitorul, preot în Ancira, Turcia (22 martie).....88
Icoane.....90

În această lună, ziua a douăzeci şi doua - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Vasile, preotul bisericii din Ancira (Minei)

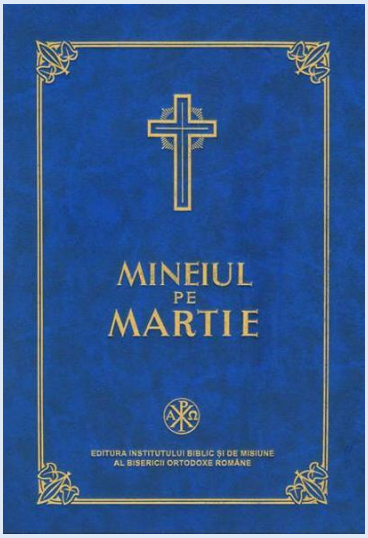

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6: trei ale Triodului şi trei ale sfântului, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce de sus eşti chemat...

Cu podoabele preoţiei fiind înfrumuseţat, ca un înger ai slujit lui Dumnezeu, celui ce s-a arătat pentru noi cu materia trupului, jertfindu-i Vasile cel cu nume mare. Pentru aceasta ca o oaie desăvârşit te-ai jertfit, şi curată jertfă te-ai făcut, şi te-ai adus acum, întru jertfelnicul cel de sus. Drept aceea cu glasuri de bucurie te fericim pe tine, şi strigăm ţie: rugându-te nu înceta, să se mântuiască sufletele noastre.

Prin judecată nedreaptă luându-ţi-se pielea, ai suferit durerile, privind la repaosul cel fără durere, şi la darurile cele gătite, celor ce au pătimit, slăvite şi cu focul ca un fier ascuţindu-te, te-ai făcut sabie din cer tăietoare, tăind toate cetele vrăjmaşului prea fericite. Pentru aceasta toată limba bine credincioşilor, pe tine te cinsteşte astăzi bucurându-se, şi te roagă pe tine, ca să faci pentru turma ta către Dumnezeu rugăciune.

Cu rănile cele dumnezeieşti fiind înfrumuseţat, din cetate în cetate legat alergai, legând pe tiranul şi îndreptând călătoriile paşilor tăi, şi întru cetatea Cezareei ajungând, într-însa ai primit fericitul sfârşit, şi purtând cunună, te-ai suit către cetatea

cea cerească. Şi stai acum înaintea Împăratului şi Dumnezeu. Pe care roagă-L, să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei

Pentru că din lenevirea mea şi din trândăvire eu ticălosul, ticăloşeşte am căzut întru adâncurile greşalelor celor multe, şi sunt cuprins acum de nedumerire şi deznădăjduire. Fii mie ajutor şi curăţire şi mântuire Preacurată, dându-mi mie mângâiere prea milostivă, rogu-mă şi te cer şi cu credinţă căzând strig ţie: Să nu mă arăt până la sfârşit bucurie pierzătorului.

A Crucii, a Născătoarei

Nu Mă plânge Maică, văzându-Mă spânzurat pe lemn, pe Mine Fiul şi Dumnezeul tău, Cel ce am spânzurat pământul neţinut peste ape, şi toată făptura am zidit, pentru că voi învia, şi Mă voi proslăvi, şi cu tărie voi sfărâma împărăţia iadului, şi voi pierde puterea lui, şi pe cei legaţi îi voi izbăvi de tirania lui ca un Milostiv, şi îi voi aduce la Tatăl Meu, ca un Iubitor de oameni.

Stihoavna Triodului şi celelalte;

La Utrenie

Canonul sfântului şi al Triodului după rânduiala lor.

Canonul sfântului

facere a lui chir Iosif

Cântarea 1-a

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Împărătească slava ta Împărate al tuturor, iubindu-o slăvitul Vasile, tare a pătimit pe pământ. Prin care învredniceşte-ne şi pe noi Împărăţiei Cerurilor.

Viața cea vrednică de laudă, petrecerea cea curată, cărarea nevoințelor te-au arătat moștenitor al lui Dumnezeu slăvite, şi te-au făcut cetăţean cerurilor.

Prin bună viețuire supunându-te Domnului prea înțelepte, ai supus pe vrăjmaşul şi cu picioarele l-ai zdrobit, arătat făcând vitejie asupra lui, mucenice Vasile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întru vărsarea sângiurilor, ai înecat pe Faraon cel înțelegător, cu toată tabăra, şi cu adevărat ai alergat către pământul, întru care se veseleşte pururea mulţimea pătimitorilor, înțelepte Vasile.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Unul Născut, care este împreună cu Tatăl, vrând a locuit întru prea curat pântecele tău Preacurată, şi S-a făcut om, vrând să mântuiască pe oameni pentru bunătate.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt…

Înălţatu-te-ai ca un miel pe lemn, de trei ori fericite, cu cuget curat suferind strujirile şi surpând mândriile vrăjmaşului, cu puterea Dumnezeiescului Duh.

Prin frumuseţile rănilor te-ai arătat prea frumos la suflet şi la trup, mucenice, cu cuget curat înălțând glasuri de mulțumire către puitorul luptelor tale.

Căutând mărirea cea prea mare, ai răbdat luptele cele mari, prin cuget vitejesc înţelepte, şi pe trufaşul cel mare pururea l-ai smerit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind păzitor poruncilor celor dumnezeieşti, ai fost încuiat în temniță, deschizând credincioşilor calea învăţăturii, cea mergătoare întru lăţimea cunoştinţei de Dumnezeu, gânditorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cunoscând de departe Isaia prin Duhul, zămislirea ta fecioară, luminat o a arătat strigând: Iată Fecioara în pântece pe Dumnezeu va zămisli.

Irmosul: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat cornul credincioşilor Tăi Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Sedealna, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Mucenicul Vasile, împărăţia lui Dumnezeu dorindu-o, a suferit înfocarea muncilor, şi moartea cea nedreaptă. Pentru aceasta s-a învrednicit nemuririi celei adevărate. Pe acesta dar adunându-ne cu credinţă să-l fericim, care se roagă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei

Înnoit-ai prea curată prin dumnezeiască naşterea ta, fiinţa cea muritoare şi stricată prin patimile pământenilor, şi ai ridicat pe toți din moarte la viața nestricăciunii. Pentru aceasta după datorie toți te fericim Fecioară prea proslăvită, precum mainainte ai zis.

A Crucii, a Născătoarei

Fecioară prea curată Maica lui Hristos Dumnezeu, sabie a trecut prin prea sfântul tău suflet, când ai văzut răstignit de bunăvoie pe Fiul şi Dumnezeul tău. Pe care roagă-L neîncetat binecuvântată, să ne dăruiască nouă iertare de greşale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu și Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă, cântă strigând: Din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Dacă a văzut cel rău credincios dumnezeiască fața ta fulgerând cu raza Duhului, se îngrozea, şi ca un slujitor al întunericului, fără simțire se nebunea, mucenice Vasile.

Cu înţelepciunea cea mai bună împodobindu-te, pe înţelepţii elinilor i-ai veştejit, cu dumnezeiasca putere, şi cu răbdare pătimind ai luat cununa biruinţei Vasile.

Cuvântul, Cel ce S-a întins pe Cruce, şi prin patimă a dăruit credincioşilor nepătimire, te-a întărit pe tine, cel ce erai întins dinspre toate părţile, şi te deznodai Vasile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu jertfesc dracilor, nu mă tem de moarte, nici de chipurile muncilor, dumnezeiescul Vasile a strigat: un Dumnezeu mărturisesc, cunoscut în Treime.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Te laud pe tine Stăpână, cea mult lăudată, bine te cuvântez pe tine Fecioară, prin care toți oamenii ne-am blagoslovit, şi cu adevărat ne-am izbăvit de blestemul cel de demult.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog luminează-le, ca să te vadă Cuvinte a lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, pe Cela ce chemi din negura greşalelor.

Împilându-te de greutatea fierului, ca unul ce ai ales a purta jugul cel prea ușor al Domnului, mucenice, ai împilat pe vrăjmaşul cel trufaş, care s-a împotrivit asupra Ziditorului.

Cu legăturile cele de fier înconjurându-te mucenice, cu veselie ai alergat din locuri în locuri. Înfrumusețându-te cu dânsele ca cu nişte salbe. Pentru aceasta împreună cu Hristos împărățești Vasile.

Prin curgerile sângiurilor, cu adevărat roşindu-ți ție veştmânt împărătesc, slăvite mucenice, şi cu coroana biruinţei fiind împodobit, împreună cu Hristos, împărăţeşti Vasile, bucurându-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întărindu-te cu darul Crucii, fiind gonit cumplit, ai săvârşit calea cea îndelungată şi cu anevoie cântând: Voi merge Cuvinte în cărarea mărturiilor Tale, bucurându-mă şi veselindu-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe cea mai presus decât Heruvimii, pe cea mai înaltă decât cerurile, pe cea mai cinstită decât zidirea, pe zidul înţelepţilor mucenici, pe singură Născătoare de Dumnezeu, cu cântări să o cinstim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzându-o…

Prin muceniciile tale te-ai înălţat şi ai surpat pe vrăjmaşul mare mucenice slăvite, şi la sfârşitul chinurilor tale încununându-te cu coroană de biruinţă, te-ai mutat către Dumnezeu, vrednicule de minuni.

Asemănându-te Celui ce şi-a întins palmele pe Cruce, pentru tine înţelepte mucenice, înălţându-te pe lemn, cu răbdare ai suferit şuvițările, rănind înşelăciunea cu rănile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru Hristos legându-te Vasile, ai legat pe neprietenii cei fără de trup; iar, slobozindu-te din trup desăvârşit ai risipit măiestriile lor, prin darul cel dumnezeiesc, prea slăvite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine te cântăm prea lăudată, pe care te laudă Oştile cetelor celor cereşti, şi pe tine te rog Preacurată, patimile sufletului meu vindecă-le şi din focul cel veşnic mă slobozeşte.

Irmosul: Marea vieţii văzându-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viața mea, Multmilostive.

Condac, glas 8:

Podobie: Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Săvârşind petrecerea după lege, ai păzit credința, Sfinţite mucenice Vasile. Pentru aceasta te-ai învrednicit cununilor muceniciei şi stâlp neclintit te-ai arătat Bisericii,

mărturisind pe Fiul Cel fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, pe Treimea cea nedespărţită, pe care roagă-o, să ne izbăvim de nevoi, cei ce te cinstim pe tine, ca să strigăm ție: Bucură-te, Vasile de Dumnezeu înțelepțite.

Sinaxar

Întru această lună, în 22 de zile. Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Vasile preotul bisericii archirenilor.

Stih: Proorocul a zis pe tot trupul a fi întru durere,
Iar mucenicul fiind tăiat n-a zis că-l doare,
Întru a douăzeci şi doua zi, a lui martie,
A fost pătruns cu frigări, Vasile.

Acesta a fost în vremea împărăţiei lui Iulian paravatul şi a lui Satornin ighemonul Anghirei. Deci fiind pârât, l-au adus înaintea ighemonului, şi făcându-i-se întrebare, l-au spânzurat de un lemn, şi l-au strujit pe coaste, şi l-au aruncat în temniţă. Apoi scoţându-l din temniţă l-au strujit la mult ceas cu multă tărie, şi legându-l cu lanţurile, l-au băgat iarăşi în temniţă.

Deci după câteva zile trecând lepădatul de lege Iulian prin cetatea Anghirei, a adus pe sfântul înaintea sa, şi făcându-i întrebare, l-a dat pe seama lui Favlentie Comitul, ca să-i scoată curele de pe trup, care i-a şi făcut îndată. Şi scoţându-i multe curele, şi aruncându-i cele dinapoi peste umeri cele dinainte înapoi, de-i spânzura pe umeri.

Iar sfântul fiind întărit cu inima, a rupt una dintr-acelea, şi a azvârlit în obrazul lui Iulian.

De aceea a poruncit acela, ca să-l ardă cu ţepuşe de fier înfocate, şi i-a găurit pântecele şi spatele, şi toate încheieturile, şi într-acelea şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfintele mucenițe, Calinica şi Vasilisa, prin sabie s-au săvârşit.

Stih: Pe Calinica împreună cu Vasilisa tăind.
Bunele biruitoare s-au arătat şi a cerului împărătese fiind.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Drosida, fiicei împăratului Traian şi a celor împreună cu dânsa cinci canonice.

Stih: Drosida s-a mutat după răcorirea ungerii Mirului,
Ca din Liban îndreptată către Împărăţia Cerului.

Când împărăţea Traian, nu numai toată ziua omora pe creştinii cei ce mărturiseau pe Hristos, ci şi cinstitele lor moaşte, le arunca în locuri necinstite şi necurate.

Deci atunci erau cinci femei canonice adică călugăriţe, care se nevoiau într-o sihăstrie păzind poruncile lui Dumnezeu, care pe lângă alte bunătăţi, avea şi acest lucru neapărat. Adică a lua moaştele Sfinţilor mucenici şi le ungeau cu miruri şi le înfăşurau cu giulgiu, şi aşa le îngropau în sihăstria lor.

Despre care înştiinţându-se Drosida fiica împăratului Traian, s-a dus la pomenitele călugăriţe având cu sineşi haine scumpe. (Căci cuvicularie sau păzitorii împărăteşti erau cuprinşi de adânc somn, şi nu o au simţit când a ieşit din palat). Şi dar se ruga ea călugăriţelor, ca să se ducă împreună, să ia moaştele vreunui mucenic.

Iar Adrian, logodnicul Drosidei şi sfetnic fiind împăratului, îi zise: Singur stăpânitorule, stăpâne, porunceşte să se pună ostaşi păzitori la trupurile creştinilor celor omorâţi cu rea moarte, ca să vadă care sunt aceia ce fură trupurile lor. Iar împăratul a poruncit să se facă aceasta.

Deci priveghind ostaşii, au prins pe cele cinci călugăriţe împreună cu Drosida, fiica împăratului şi dimineaţa le-au înfăţişat pe ele la împăratul.

Iar împăratul văzând pe fiică-sa, s-a înspăimântat. Pentru care a poruncit să fie pusă la bună pază, poate se va pocăi. Iar pentru cele cinci călugăriţe a poruncit să se facă un vas mare de aramă, şi întru acela să se pună călugăriţele şi împreună cu ele să se pună şi aramă în destulă, ca topindu-se arama, să se amestece cu trupurile călugăriţelor şi să se facă o magmă. Şi cu acea aramă, să se facă fundurile vaselor de aramă, a băii obşteşti, făcută fiind de curând de el, şi care era să se aprindă la serbarea numită a apoloniilor, şi să se înnoiască spre plăcerea închinătorilor de idoli celor de un cuget cu împăratul. Aceasta făcându-se şi mistuindu-se călugăriţele, s-au alcătuit vasele acelea de aramă a băii.

Şi dar aprinzând ostaşii baia, propovăduia pretutindeni zicând: Câţi sunteţi prieteni milostivilor dumnezei, veniţi la înnoirile obşteştii băi. Şi îndată alergau toţi, din care cei ce au venit întâi, îndată ce s-au apropiat de uşa cea întâi a băii, au căzut jos şi şi-au dat sufletul. Asemenea au pătimit şi câţi alţii în urma aceluia s-au apropiat, căci nici unul n-a putut să între înlăuntru.

Despre care înştiinţându-se împăratul a chemat pe slujitorii dumnezeilor lui, şi le-a zis: spuneţi-mi nu cumva s-a făcut vreo vrajă de creştini şi pentru aceasta nu poate să între nimeni în baie ?

Iar ei au răspuns: Nu împărate. Ci vasele acele de aramă, ce s-au făcut din moaştele călugăriţelor, acestea au făcut minunea aceasta. Deci porunceşte să se facă alte vase, şi aşa va conteni omorul ce se face.

Deci aceasta făcându-se, a zis Adrian logodnicul Drosidei către împăratul, porunceşte o împărate să se topească de a doua oară fundurile vaselor celor dinainte, şi din acestea să se facă idoli goi în chipul călugăriţelor acelora, spre defăimarea şi necinstea lor. Care idoli să se aşeze, la obştească baia împărăţiei tale. Şi îndată a poruncit împăratul de s-a făcut.

Şi după ce s-au aşezat idolii, a văzut împăratul în vis cinci mieluşele curate ce păşteau într-o grădină, şi un păstor înfricoşat, păstorindu-le pe ele, şi zicând împăratului: Prea nelegiuitule şi prea păgânule împărate, pe cele ce tu ai socotit că le pui goale în baie întru necinstea Bunului şi Înduratului păstorului Hristos, răpindu-le de la tine, le-am aşezat întru acest loc frumos al Raiului unde va să vină şi Drosida, neîntinata mieluşea a lui Dumnezeu, şi fiica ta.

Deci deşteptându-se împăratul, s-a umplut de mânie spurcatul, că şi după moarte Sfintele femei, au ruşinat sfaturile lui. Şi a poruncit să se aprindă două cuptoare de foc despre o parte şi despre cealaltă parte a cetăţii, şi să se dea foc pe toată ziua.

Au pus încă şi scrisoare deasupra lor, care ţinea loc de poruncă împărătească, şi cuprinderea era aşa: Bărbaţi galileieni, care vă închinaţi celui răstignit, izbăvindu-vă pe voi adică de mai multe, munci, iar pe noi de osteneli şi fieştecare din voi, fără de oprire, aruncă-se pe sine în oricare cuptor îi va plăcea.

Deci acest fel de poruncă sunându-se, auzind roaba lui Dumnezeu Drosida, că fieştecare din creştini, pentru dragostea şi credinţa lui Hristos se aruncă pe sine în cuptorul cel de foc, ridicând ochii la cer zicea: ***Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase Fiule a lui Dumnezeu, de este voia ta ca să mă mântuiesc, şi să scap de nebunească credinţa tatălui meu Traian, tu-mi ajută, ca să mă izbăvesc din cămara cea de nuntă a rău credinciosului Adrian şi să mă sui la cer, unde sunt cele cinci călugăriţe ce m-au povăţuit la frica ta. Şi adoarme cu somn adânc pe cei ce mă păzesc, ca să pot scăpa fără să mă simtă.*** Acestea zicându-le, şi lepădând hainele cele împărăteşti, a ieşit încetişor, nimenea prinzându-i vestea.

Deci în vreme ce mergea să se arunce pe sine într-unul din cuptoare, cugeta întru sine zicând: ***"Cum mă voi duce la Dumnezeu, neavând îmbrăcăminte de nuntă? neluând Sfântul botez, şi pentru aceasta fiind necurată? Ci Împărate al împăraţilor Doamne Iisuse Hristoase, iată am lăsat împărăţia mea pentru dragostea ta, ca să mă aşez portar împărăţiei tale. Deci tu care te-ai botezat pentru noi, botează-mă pe mine cu Duhul Sfânt."*** Şi după ce a zis acestea, scoţând mirul ce-l avea sub haina sa, şi ungându-se pe sine, şi aruncându-se într-un lac, ce era din strânsurile de ploaie, s-a botezat zicând: Botează-se roaba lui Dumnezeu Drosida, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi păzindu-se pe sine şapte zile, s-a împărtăşit de hrană îngerească.

Iar oarecare iubitori de Hristos creştini aflându-o pe ea, şi îngăduind, au aflat de la ea, povestind într-acest chip cele pentru sine. Şi în a opta zi, făcând rugăciune, ca să o lumineze Dumnezeu ce să facă, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului cuvios mucenic Eftimie, care s-a nevoit în Constantinopol, la anul o mie opt sute patrusprezece prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Stâlpări, şi Crucea prea fericite fiind,
Eftimie vesel eşti către sabie mergând.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri, iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinților noştri.

Strălucindu-te cu luminarea darului celui dumnezeiesc, ai trecut întunericul chinurilor, făcându-te părtaş zilei celei neînserate, înțelepte şi strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Inima ta fiind întemeiată pe piatra dumnezeieştii cunoştinţe, nu s-a clintit de vânturile ispitelor cugetătorule de Dumnezeu, pătimitorule, Izbăvitorului tuturor strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Nebunindu-se muncitorul, a poruncit să te taie făşii slăvite, şi văzându-te că suferi, ca un fără de trup, nu a priceput nicicum a striga: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În cuptorul muncilor arzându-te, ai strălucit ca aurul, şi făcându-te pecetluire dumnezeieştilor patimi, înțelepte Vasile, strigai: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cunoscând după naştere fecioria nestricată, Fecioară rămânând mai presus de minte, Celui născut din tine Mântuitorului şi Dumnezeu strigai: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor…

Cu totul către Dumnezeu întinzându-te, durerile trupului ca un vis le-ai socotit. Pentru aceasta cu bucurie te-ai mutat către viața fericită şi fără durere, purtătorule de chinuri mucenice Vasile.

Cu dragostea Atotțiitorului întărindu-te, ispitele trupului prea tare le-ai suferit şi pe vrăjmaşul cel puternic întru răutate l-ai înecat, în curgerile sângiurilor tale, Vasile de trei ori fericite.

Vasile, cel ce este împărătească podoaba Bisericii lui Hristos, şi închipuirea patimilor Mântuitorului, mucenicul cel prea viteaz, şi întărirea credincioşilor cu cântări să se laude.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Învrednicitu-te-ai după sfârşit a afla slava cea mai presus de lume şi lumina cea neînserată, Împărăţia Cerurilor, cunună neveştejită, viață fără întristare, şi bucurie negrăită, mucenice Vasile.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Neamul omenesc s-a învrednicit mântuirii prin tine Născătoare de Dumnezeu ceea ce eşti cu dar dăruită. Căci singură ai născut nouă pe Mântuitorul, pe care Îl prea înălțăm întru toți vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă o ai ars, că toate le faci Hristoase cu singură voirea. Pe Tine Te prea înălțăm întru toți vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-l vedea…

Slobozindu-te din trup prea fericite, te-ai învrednicit a vedea strălucirile cele veselitoare ale Sfinţilor, şi te-ai împreunat cu Oştile îngerilor, împreună cu dânşii pururea cântând: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Treime, făcătoarea tuturor şi Atotputernică.

Ca o lumină, ca un soare mare, arătându-te în cerul Bisericii lui Hristos, prea fericite, cu luminările cele slobozitoare de raze ale chinurilor, şi cu dumnezeieşti strălucirile minunilor, luminezi sufletele celor ce te laudă pe tine.

Înfrumusețа-tu-te-ai pe sineți cu frumuseţile chinurilor, cu toată slăvirea de la Dumnezeu, purtătorule de chinuri, şi acum stai înaintea lui Hristos celui frumos, fiind împodobit cu cununa dreptăţii. Pentru aceasta credincioşii bucurându-ne, pe tine te cinstim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinţitu-s-a pământul prin dumnezeiască îngroparea dumnezeiescului şi sfinţitului trupului tău, Vasile; duhurile drepţilor au săltat, având în mijlocul lor duhul tău fericite. Cu care pe toți împreună pomeneşte-ne pe noi, care pe tine te pomenim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înfricoşat este chipul naşterii tale Fecioară, căci Cel ce S-a născut din tine, a fost Dumnezeu întrupat. Pe care roagă-L Maică cinstită, şi neispitită de nuntă, ca să izbăvească de munca cea înfricoşată pe toți, cei ce cu neîndoită credinţă te cinstesc pe tine.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Cetele îngereşti. Iar prin tine Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat pe care mărindu-L cu Oştile cereşti pe tine te fericim.

Şi cealaltă slujbă după rânduiala postului şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira

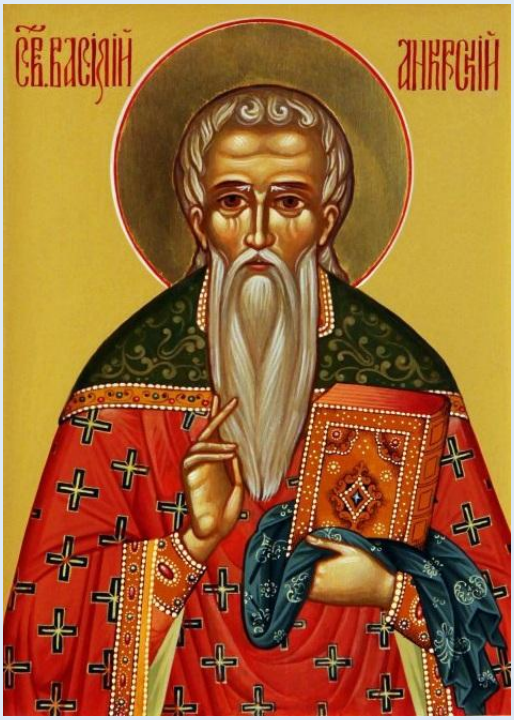

Canon de rugăciune la Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira - 22 martie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=NqsDnTvaVSw

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împărătească ta slavă, Împărate al tuturor, iubind-o măritul mucenic Vasile cu statornicie, a pătimit pe pământ; prin care învredniceşte-ne şi pe noi Împărăţiei Cerurilor.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţa ta cea vrednică de laudă, petrecerea cea curată şi calea nevoinţelor tale, te-au făcut pe tine moştenitor al lui Dumnezeu şi cetăţean al cerurilor, mărite.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin buna ta vieţuire supunându-te lui Dumnezeu, prea înţelepte, ai supus pe vrăjmaşul şi cu picioarele l-ai zdrobit, în chip strălucit, biruitor arătându-te asupra lui, sfinţite mucenice Vasile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întru vărsarea sângelui tău ai înecat pe Faraonul cel neînţelegător, cu toată oştirea lui, cu adevărat şi ai alergat, înţelepte, către pământul în care mulţimea pătimitorilor pururea se veseleşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Unul-Născut, Cel ce este împreună cu Tatăl, de voie a locuit în pântecele tău cel prea curat şi Om S-a făcut, Preacurată, vrând să mântuiască, din bunătate, pe oameni.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înălţatu-te-ai ca un miel pe lemn, de trei ori fericite, cu cuget curat suferind strujirile şi nimicind trufiile vrăjmaşului, cu puterea Sfântului Duh.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu frumuseţile rănilor te-ai arătat prea frumos, mucenice, la trup şi la suflet, cu cuget curat înălţând glasuri de mulţumire Celui ce a îngăduit pătimirile tale.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mărirea cea prea înaltă căutând, cu cuget vitejesc ai răbdat, înţelepte, luptele cele prea mari şi pe cel ce se mândrea totdeauna cu trufie l-ai smerit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Păzitor al poruncilor dumnezeieşti fiind, cugetătorule de Dumnezeu, în temniţe ai fost încuiat, deschizând credincioşilor calea învăţăturii care duce la lărgimea cunoştinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

De departe cunoscând zămislirea ta prin Duhul, Fecioară, a arătat-o Isaia strigând: iată, Fecioara va zămisli pe Dumnezeu în pântece.

Irmosul: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu; care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cântă cinstita Biserică, cu dumnezeiască cuviinţă, strigând din cuget curat, întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dacă a văzut faţa ta strălucind de raza Duhului, cel rău credincios s-a îngrozit, mucenice şi ca un slujitor al întunericului se arăta nebun, ca unul fără simţire.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înţelepciunea cea mai bună împodobindu-te, pe înţelepţii elinilor i-ai veştejit cu puterea cea dumnezeiască şi cu răbdare pătimind, ai primit cununa.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întins fiind din toate părţile şi rupt din încheieturi, te-a întărit pe tine, sfinţite mucenice Vasile, Cuvântul cel ce a fost întins pe Cruce şi prin Patimă a dăruit credincioşilor nepătimire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu jertfesc demonilor, nu mă înspăimânt de moarte, nici de feluritele chinuri, a strigat dumnezeiescul Vasile: un singur Dumnezeu mărturisesc, cunoscut în Prea-sfânta Treime.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Te laud pe tine, Stăpână prea lăudată, te binecuvântez pe tine, Fecioară, prin care toţi muritorii ne-am binecuvântat şi din blestemul cel de demult, cu adevărat, ne-am mântuit.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, Te rog, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, cel ce chemi din negura greşelilor.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unul ce ai ales să porţi jugul cel prea uşor al Domnului, covârşit de greutatea flerului, ai doborât pe trufaşul vrăjmaş, care s-a încumetat împotriva Ziditorului, mucenice.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând legăturile cele de fier cu veselie, mucenice, ai alergat dintr-un loc într-altul, înfrumuseţându-te cu ele întocmai ca şi cu nişte salbe, Sfinte sfinţite mucenice Vasile şi ai desfătat pe Cel ce a îngăduit pătimirea ta.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu curgerea sângelui tău ţi-ai înroşit, cu adevărat, haină împărătească, mucenice şi împodobindu-te cu cununa biruinţei, bucurându-te, împărăţeşti cu Hristos, Sfinte Vasile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întărindu-te cu harul Crucii, ai străbătut cale îndelungată şi grea, cumplit fiind prigonit şi ai cântat: în calea mărturiilor Tale, desfătându-mă şi bucurându-mă, voi merge, Cuvinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe cea mai presus decât Heruvimii, pe cea mai înaltă decât cerurile, pe ceea ce este deasupra zidirii, zidul înţelepţilor mucenici, pe singura Născătoare de Dumnezeu, cu cântări să o cinstim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înălţatu-te-ai prin pătimirile tale şi ai surpat la pământ pe vrăjmaşul, mare mucenice mărite şi la sfârşitul pătimirilor tale te-ai mutat la Dumnezeu, încununat cu coroana biruinţei, vrednicule de laudă.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Celui ce a întins palmele pe Cruce pentru tine urmând, mucenice înţelepte, te-ai înălţat pe lemn cu răbdare şi ai suferit strujirile, rănind înşelăciunea cu rănile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Legându-te pentru Hristos, Sfinte Vasile, ai alergat pe vrăjmaşii cei fără de trup; iar ieşind din trup, mărite, întru sfârşit ai risipit măiestriile lor, cu harul cel dumnezeiesc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine te laud, prea lăudată, pe care te laudă cetele Oştilor celor Cereşti şi pe tine te rog, Preacurată, vindecă patimile sufletului meu şi din focul cel veşnic mă slobozeşte.

Irmosul: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebi-

ruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Săvârşind petrecerea cea după Lege, ai păzit credinţa, sfinţite mucenice Vasile. Pentru aceasta, te-ai învrednicit cununilor muceniciei şi stâlp neclintit te-ai arătat Bisericii, mărturisind pe Fiul Cel fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, Treimea cea Nedespărţită, pe care roag-o să ne mântuiască din nevoi, pe noi, cei ce te cinstim pe tine, ca să strigăm ţie: bucură-te, Sfinte Vasile, de Dumnezeu înţelepţite!

Cântarea a 7-a

Irmos: Îngerul a făcut cuptorul dătător de rouă cuvioşilor tineri, iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminat fiind de strălucirea dumnezeiescului har, ai trecut prin întunericul chinurilor, făcându-te părtaş Zilei celei neînserate, înţelepte şi strigând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Inima ta, sprijinită fiind pe piatra dumnezeieştii cunoştinţe, cugetătorule de Dumnezeu, nu s-a clătinat de vânturile ispitelor, pătimitorule, ci, a strigat Mântuitorului tuturor: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întocmai ca un nebun, tiranul a poruncit să ţi se taie pielea în fâşii, mărite şi văzându-te că suferi ca unul fără de trup, nu a înţeles nicicum a striga: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca aurul ai strălucit, fiind ars în cuptorul chinurilor şi făcându-te pecetluire a dumnezeieştilor Patimi, ai strigat, Sfinte Vasile, înţelepte: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cunoscând, după naştere, fecioria nestricată şi rămânând Fecioară mai presus de minte, ai strigat Mântuitorului şi Dumnezeului Celui ce S-a născut din tine: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie, cuvioşilor...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aţintindu-ţi cu totul privirea către Dumnezeu, ai socotit ca un vis durerile trupului. Pentru aceasta, cu bucurie te-ai mutat către viaţa cea fericită şi fără de durere, mucenice Vasile.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărindu-te cu dragostea Atotţiitorului, ai răbdat cu tărie multă chinurile trupului şi ai înecat în sângele cel curs din tine pe cel puternic întru răutate, Sfinte Vasile, de trei ori fericite.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Podoaba cea împărătească a Bisericii lui Hristos, cel ce a închipuit Patimile Mântuitorului, mucenicul cel tare, întărirea credincioşilor, Sfântul Vasile cel mare, cu cântări să fie lăudat de noi.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

După sfârşit, te-ai învrednicit a afla, mucenice, mărirea cea mai presus de lume şi Lumina cea neînserată, Împărăţia Cerurilor, cununa cea neveştejită, viaţa cea fără de durere şi bucuria cea nespusă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Neamul omenesc s-a învrednicit de mântuire prin tine, Preasfântă, ceea ce eşti cu har de Dumnezeu dăruită. Căci tu, singură, ne-ai născut pe Mântuitorul pe care-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie, rouă ai izvorât cuvioşilor şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ieşind din trup, te-ai învrednicit, fericite, a vedea strălucirile pline de desfătare ale sfinţilor şi te-ai alăturat Oştilor îngereşti, cântând de-a pururea, cu ele: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Treime făcătoare a tuturor şi Atotputernică.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o lumină şi ca un soare mare arătându-te pe cerul Bisericii lui Hristos, prea fericite, cu strălucirile cele pline de lumină ale pătimirilor tale şi cu minunile, ca şi cu nişte lumini dumnezeieşti, luminezi sufletele celor ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu frumuseţile pătimirilor te-ai înfrumuseţat cu toată strălucirea de la Dumnezeu, pătimitorule, iar acum stai înaintea lui Hristos celui frumos, fiind încununat cu cununa dreptăţii. Pentru aceasta, credincioşii, bucurându-ne, te cinstim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dumnezeiasca îngropare a sfântului şi dumnezeiescului tău trup, pământul s-a sfinţit, Sfinte sfinţite mucenice Vasile; duhurile drepţilor au săltat, având în mijlocul lor duhul tău, fericite. Cu care, împreună, adu-ţi aminte de noi, cei ce te pomenim pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înfricoşător este chipul naşterii tale! Căci Dumnezeu Întrupat a fost Cel ce S-a născut din tine. Pe care roagă-L, Fecioară, Maică neispitită de nuntă, prea cinstită, ca

să izbăvească de pedeapsa cea îngrozitoare pe toţi cei ce te cinstesc pe tine cu credinţă neşovăitoare.

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor; spre care nu cutează a căuta Cetele îngereşti. Iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat; pe care slăvindu-L cu Oştile îngereşti, pe tine te fericim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Mucenicul Vasile, Împărăţia lui Dumnezeu dorind-o, a suferit arderea chinurilor şi moartea nedreaptă. Pentru aceasta s-a învrednicit de nemurirea cea adevărată. Pe acesta, deci, adunându-ne, cu credinţă să-l fericim, căci el se roagă Domnului pentru noi toţi.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Înnoit-ai, prea curată, cu Dumnezeiască naşterea ta fiinţa cea muritoare şi stricată prin patimi a pământenilor şi ai ridicat pe toţi din moarte la viaţa nestricăciunii. Pentru aceasta, după datorie, toţi te fericim, Fecioară prea mărită, precum mai înainte ai zis.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Fecioară prea curată, Maica lui Hristos Dumnezeu, sabie a trecut prin Preasfântul tău suflet, când ai văzut Răstignit de voie pe Fiul şi Dumnezeul Tău. Pe care, Binecuvântată, nu înceta a-L ruga să ne dăruiască nouă iertare de greşeli.

Acatist pentru paza simțurilor către Sfânta Drosida, fiica împăratului Traian şi cele cinci Sfinte mucenițe fecioare canonice: Aglaida, Apolinaria, Daria, Mamtuza şi Taisia (22 martie)

Drosida se tâlcuiește ”Rouă, puritate, prospețime” în grecește.

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Sfintelor mucenițe și fecioare care au îndrăznit cu curaj dumnezeiesc a înfrunta prigoana nemiloasă a împăratului Traian și prin vitejia lor au cucerit Împărăția lui Dumnezeu, Sfintelor Drosida, Aglaida, Apolinaria, Daria, Mamtuza și Taisia ne închinăm. Iar voi, Sfintelor binecuvântate, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi care cu lacrimi alergăm la mijlocirea voastră, și primiți aceste cuvinte de laudă: ***Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!***

Icosul 1

Cerul s-a deschis și Îngerii au cântat de bucurie văzând viețuirea voastră, Sfinte mucenițe cele deopotrivă cu Serafimii, și pogorându-se din înalt v-au întărit în puteri ca noi să vă putem cinsti:
Bucurați-vă, fecioare cu trupul și cu sufletul;
Bucurați-vă, cele curate în toate;
Bucurați-vă, respirând aerul limpede al harului;
Bucurați-vă, făcând rugăciune în toată vremea;
Bucurați-vă, stăpânindu-vă mintea ca un împărat;
Bucurați-vă, biruind în războiul cu păcatul și patimile;
Bucurați-vă, aducătoare de liniștire;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 2

Pe vremea împăratului Traian era mare prigoană împotriva creștinilor și mulți dintre ei se mântuiau prin jerfă de sânge, mărturisindu-L pe Hristos Dumnezeu și primind multe și nenumărate chinuri pentru Sfânt numele Lui: ***Aliluia!***

Icosul 2

În acele timpuri, în Antiohia trăiau în pustie cinci fecioare: Aglaida, Apolinaria, Daria, Mamtuza și Taisia, care se numeau canonice fiindcă vieţuiau păzind poruncile lui Dumnezeu, și ele aveau îndatorirea de a strânge moaștele sfinților, ungându-le cu mir și îmbrăcându-le cu pânze curate, iar mai apoi le îngropau la locul lor de sihăstrie.

Bucurați-vă, cele cu mintea ațintită numai la Dumnezeu;
Bucurați-vă, folosind trupul pentru mântuire;
Bucurați-vă, păzind intrările și ieșirile gândurilor;
Bucurați-vă, dezrobirea inimii și sufletului nostru;
Bucurați-vă, alungând închipuirea păcătoasă;
Bucurați-vă, curățind albia izvorului ca să curgă harul;
Bucurați-vă, vindecându-ne de amintiri;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 3

Aflând de lucrarea Sfintelor fecioare canonice, Sfânta Drosida fiica împăratului Traian, care era creștină în ascuns, a venit la ele noaptea pe furiș aducând o haină de mare preț și rugându-le pe fecioare să o ia cu ele la locul unde fusese aruncat trupul unui sfânt, dorind a primi răsplata dumnezeiească: ***Aliluia!***

Icosul 3

Paznicii, stând de veghe la porunca lui Adrian, logodnicul pământesc al Sfintei Drosida și sfetnic al împăratului Traian, le-au prins pe cele cinci Sfinte fecioare împreună cu Sfânta Drosida, și făcându-se ziuă le-au dus înaintea stăpânului lor, iar noi ne minunăm de curajul vostru, Sfinte mucenițe și vă lăudăm:

Bucurați-vă, cinstitoare de sfinte moaște;
Bucurați-vă, cele ce noaptea lucrați pentru Dumnezeu;
Bucurați-vă, îndreptându-vă simțirile spre El;
Bucurați-vă, cele ce ziua vă rugați lui Hristos;
Bucurați-vă, hrănindu-vă trăirile cu dulceața harului;
Bucurați-vă, primind-o pe Sfânta Drosida ca una dintre voi;
Bucurați-vă, iubind zidirea Tatălui și îmbrățișând voia Lui;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 4

Venind ziua și văzând Traian că printre fecioarele creștine capturate se află și fiica sa, Drosida s-a înspăimântat și a poruncit să fie ținută sub pază, doar se va căi de cele ce făcuse, dar tu sfântă muceniță nu te-ai descurajat ba chiar mai aprig te-ai aprins de dragostea de a pătimi pentru Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Te-au pus sub pază, Sfântă Drosida, dar nu te-au putut împiedica nici să te rogi, nici să crezi, nici să ai nădejde, nici să iubești, căci nu se poate împiedica ce este al lui Dumnezeu, iar tu erai cu totul a Lui, în trup, inimă, minte și simțiri, lucru pentru care te slăvim:
Bucură-te, Sfântă Drosida, porumbel liber de paza diavolului;
Bucură-te, că ne eliberezi și pe noi de strâmtoarea întunericului;
Bucură-te, ceea ce deschizi trăirea duhovnicească;
Bucură-te, fiică de împărat pământesc și mireasa Împăratului Ceresc;
Bucură-te, că rupi lanțurile robirii inimii;
Bucură-te, că ne aduci pulsul lui ”Doamne miluiește”;
Bucură-te, fecioară luminoasă;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 5

Pe cele cinci fecioare canonice Traian le-a osândit la moarte poruncind să fie aruncate într-un vas cu aramă topită, iar trupurile lor s-au risipit ca tămâia în văzduh și sufletele lor s-au ridicat la Ceruri, de unde ne apără și ne ocrotesc: ***Aliluia!***

Icosul 5

Din arama amestecată cu țarina celor cinci Sfinte mucenițe s-au construit mai apoi fundurile vaselor celor mari de aramă din băile obștești construite din nou de Traian spre desfătarea închinătorilor la idoli, și venind ziua serbării toți păgânii care vroiau să treacă pragul ușii la băi cădeau jos morți, spre slava lui Dumnezeu:
Bucurați-vă, că nimeni nu mai putea intra;
Bucurați-vă, că voi păziți și ușa celor cinci simțuri omenești;
Bucurați-vă, stâlpi de nădejde, risipind ispitele;
Bucurați-vă, cele ce apărați văzul, gustul, auzul, mirosul și pipăitul;
Bucurați-vă, că nimic necurat nu intră prin aceste căi în noi;
Bucurați-vă, că sunteți strajă temeinică a cetății sufletului nostru;
Bucurați-vă, aducătoare de trezvie;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 6

Auzind împăratul Traian că mor păgânii la ușa de intrare a băii, a poruncit să se topească vasele de aramă și să se facă din ele idoli noi cu chipurile voastre și să se așeze în baie spre necinste, Sfinte mucenițe fecioare canonice, dar apoi Dumnezeu i-a vorbit în vis: ”Iată cele ce ai socotit să le pui goale în baie pentru necinstea Bunului şi înduratului Păstor, răpindu-le de la tine, le-am aşezat în acest loc frumos, unde va veni şi Drosida, fiica ta”: ***Aliluia!***

Icosul 6

Trezindu-se păgânul din somn, s-a umplut de mânie și aprinzând un foc mare într-un cuptor a pus o scrisoare: „Bărbaţi galileeni, care vă închinaţi Celui răstignit, scăpaţi-vă pe voi de mai multe munci, iar pe noi de osteneli şi fiecare din voi, singur să se arunce în cuptorul pregătit cu foc”, iar noi cu inima smerită ne rugăm:
Bucurați-vă, că mulți creștini s-au săvârșit atunci;
Bucurați-vă, că focul le-a ars trupurile, dar sufletele s-au sfințit;
Bucurați-vă, cele cinci mielușele apărate de Păstorul Hristos;
Bucurați-vă, că sunteți tăria noastră în rugăciune;
Bucurați-vă, slobozindu-ne de robia patimilor;
Bucurați-vă, deschizând trăirea doar pentru a ne desfăta de har;
Bucurați-vă, îndreptându-ne la apa curată a spovedaniei;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 7

Auzind și tu, Sfântă Drosida, de porunca tatălui tău după trup de a se arunca creștinii singuri în foc, ai dorit să pătimești și tu moartea mucenicească și te-ai pornit spre locul osândirii dar mergând pe cale cugetai întru sine că nu a primit Sfântul Botez: ***Aliluia!***

Icosul 7

Renunțând la împărăția ta pentru dragostea lui Dumnezeu, te-ai rugat adânc la El să te boteze și pe tine cu Duhul cel Sfânt, și scoțând mirul pe care l-ai luat cu tine, Sfântă Drosida, te-ai uns și te-ai aruncat în lac zicând: „Se botează roaba lui Dumnezeu, Drosida, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh! Amin”.
Bucură-te, binecuvântată torță ce ardeai pentru Domnul Hristos;
Bucură-te, făclie înviată în apa Sfântului Botez;
Bucură-te, roua ce răcorește arsura patimilor;
Bucură-te, prospețime a râvnei;
Bucură-te, înnoirea curajului;
Bucură-te, renașterea dorului de Dumnezeu;

Bucură-te, aducând bucuria duhovnicească;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 8

Așa ai scăpat de haina de nuntă stricăcioasă cu logodnicul Adrian, Sfântă Drosida, căci Dumnezeu te-a eliberat din strânsoarea chemării lumești ca să te îndestulezi de fericirea cămării de nuntă a Mirelui Hristos, căruia Îi strigă Serafimii: ***Aliluia!***

Icosul 8

Păzindu-te pe sine timp de șapte zile, ai rămas lângă lacul unde te oglindeai în Cerul mult dorit, primind hrană îngerească și mulțumindu-I la Dumnezeu pentru odihna ce se revărsase asupra sufletului tău care se adăpa din harul pogorât din înalt, iar noi te slăvim:
Bucură-te, că unii credincioși au rămas cu tine;
Bucură-te, că lor le-ai povestit cine ești;
Bucură-te, că și tu rămâi lângă noi, ocrotitoarea simțirii duhovnicești;
Bucură-te, că ne înveți a zbura ca vulturul pe culmi;
Bucură-te, că ne aperi să nu ne prăbușim din ispite;
Bucură-te, adiere înțelept sfătuitoare;
Bucură-te, mireasa Împăratului Ceresc;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 9

În fiecare zi din cele șapte te-ai rugat neîncetat lui Dumnezeu să îți trimită gând luminat încotro să o iei: să te săvârșești în cuptorul încins al lui Traian sau să pornești pe altă cale, și așteptai izbăvirea de la Cel ce îl mântuiește pe cel credincios: ***Aliluia!***

Icosul 9

A opta zi Dumnezeu te-a miluit, Sfântă Drosida, și ai adormit întru El primind pacea celor de Sus, ajungând în Cer în tovărășia celor cinci Sfinte mucenițe fecioare canonice, unindu-se simțurile sufletelor voastre în simțirea cea mai deplină a Sfintei Treimi, lucru pentru care ne rugăm:
Bucurați-vă, cele dorite de noi veșnic;
Bucurați-vă, scutul gândurilor încercate;
Bucurați-vă, armura inimii în rugăciunea ”Doamne miluiește”;
Bucurați-vă, curgere a dulcții harului în tot trupul nostru;
Bucurați-vă, supunerea minții la bătaia inimii;

Bucurați-vă, dăruirea trăirii celei mai înalte;
Bucurați-vă, păzind ușa trăirilor noastre;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 10

Fiți pentru noi ocrotitoare, Sfinte binecuvântate, să ne gândim mereu doar la poruncile lui Dumnezeu, să ne facem vase adânci pline cu mierea ascultării și a smereniei ca din adâncimea aceasta să ne ridicăm sufletele neprihănite la Cer: ***Aliluia!***

Icosul 10

Nu îl lăsați pe vrăjmașul diavol să intre prin simțurile noastre la conștiință, la inimă și la suflet, ci păziți-ne și mijlociți la Dumnezeu să ne dea harisma deosebirii duhurilor prin care să cunoaștem de îndată cele ce lucrează cel rău, ca eliberați de povara ispitelor să vă lăudăm așa:
Bucurați-vă, întorcând simțurile spre Dumnezeu;
Bucurați-vă, îndreptând privirea inimii spre rugăciune;
Bucurați-vă, cele ce deschideți auzul duhovnicesc;
Bucurați-vă, mijlocind gustul Sfintei Împărtășanii;
Bucurați-vă, dăruindu-ne a vorbi cu înțelepciune sfântă;
Bucurați-vă, cele ce atingeți de sufletul nostru cuvântul Evangheliei;
Bucurați-vă, deschizând poarta către sensibilitatea cerească;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 11

Zis-a Domnul: ”Adevărat, adevărat zic ţie: De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea să vadă Împărăția lui Dumnezeu” iar noi vă chemăm, Sfinte mucenițe și fecioare, să ne ajutați să ne naștem din nou și să ne întâlnim cu harul cel nezidit, căci ”naștere de sus numește Domnul harul Duhului Sfânt”: ***Aliluia!***

Icosul 11

Fiul lui Dumnezeu i-a născut și îi naște în fiecare zi pe cei ce cred în El și Îi păzesc sfintele porunci, iar voi sfintelor binecuvântate, ne ajutați să ne păzim și simțurile căci nașterea noastră în stricăciune s-a făcut prin Eva dar nașterea duhovnicească se face prin nașterea în Domnul Hristos, rugându-ne fierbinte:
Bucurați-vă, oprind a intra cele necurate;
Bucurați-vă, curățindu-ne haina Botezului;
Bucurați-vă, amintindu-ne de moarte;

Bucurați-vă, punând strajă gurii noastre;
Bucurați-vă, că prin voi nu vedem, nu auzim și nu știm decât cele sfinte;
Bucurați-vă, că îngrădiți păcatul din față;
Bucurați-vă, hrănind simțurile cu harul dumnezeiesc;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 12
Precum din plinătatea Domnului Hristos noi toți am luat, așa și din trupul neprihănit al prea curatei Maicii Sale primim toți, și precum Fiul ei s-a făcut Hristos al nostru, fiind și fratele nostru, așa și noi ne facem fii ai Născătoarei de Dumnezeu și frați ai lui Hristos: ***Aliluia!***

Icosul 12
Mijlocind pentru noi nașterea de sus, ne ajutați să ne întâlnim personal cu harul Sfântului Duh prin care devenim fii și frați ai Domnului Iisus, și având simțurile curate și tânjind după Dumnezeu vă cinstim așa:
Bucurați-vă, aducând viețuirea în adevărata conștiință de Dumnezeu;
Bucurați-vă, că ne puneți sub ocrotirea nebiruită a Maicii lui Hristos;
Bucurați-vă, că ne înnoim sufletele prin voi;
Bucurați-vă, că trupul nostru se face altar bine plăcut Domnului;
Bucurați-vă, că inima devine rug nestins de rugăciune;
Bucurați-vă, apărătoarele mântuirii noastre;
Bucurați-vă, alungând imaginația păcătoasă;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 13 (de 3 ori)
Auziți-ne și pe noi, Sfinte mucenițe și fecioare, și rugați-vă la Milostivul și Puternicul Dumnezeu să reverse harul Lui asupra noastră, să ne păzească intrările simțirilor trupești și duhovnicești și să ne învrednicească de a ne uni cu El în taina rugăciunii: ***Aliluia!***

Apoi, se zice din nou:

Icosul 1
Cerul s-a deschis și Îngerii au cântat de bucurie văzând viețuirea voastră, Sfinte mucenițe cele deopotrivă cu Serafimii, și pogorându-se din înalt v-au întărit în puteri ca noi să vă putem cinsti:

Bucurați-vă, fecioare cu trupul și cu sufletul;
Bucurați-vă, cele curate în toate;
Bucurați-vă, respirând aerul limpede al harului;
Bucurați-vă, făcând rugăciune în toată vremea;
Bucurați-vă, stăpânindu-vă mintea ca un împărat;
Bucurați-vă, biruind în războiul cu păcatul și patimile;
Bucurați-vă, aducătoare de liniștire;
Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!

Condacul 1

Sfintelor mucenițe și fecioare care au îndrăznit cu curaj dumnezeiesc a înfrunta prigoana nemiloasă a împăratului Traian și prin vitejia lor au cucerit Împărăția lui Dumnezeu, Sfintelor: Drosida, Aglaida, Apolinaria, Daria, Mamtuza și Taisia ne închinăm. Iar voi, Sfintelor binecuvântate, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi care cu lacrimi alergăm la mijlocirea voastră, și primiți aceste cuvinte de laudă: ***Bucurați-vă, Sfinte mucenițe și fecioare, păzind cu sabia Duhului Sfânt simțurile noastre!***

Apoi, rostim această:

Rugăciune

Sfinte mucenițe și fecioare Drosida, Aglaida, Apolinaria, Daria, Mamtuza și Taisia, vă chemăm cu umilință și frângere de inimă să vă rugați pentru noi ca Dumnezeu să pună în rânduială simțurile noastre, așa încât să ne intre în conștiință numai ceea ce este bun pentru mântuire, alungând tulburările ce vin de la lume, de la diavol și de la patimi, să viețuim eliberați de muncile păgubitoare ale demonilor. Dăruiți-ne fecioria ochilor, a urechilor, a mirosului, a gustului și a pipăitului și deschideți inima să cugete numai la Dumnezeu, să viețuiască în noi curăția celor neatinse de împătimirile cele necurate, să nu mai fim batjocură diavolului oprindu-l a ne mai intra în simțuri sau să le mânuiască după voia lui, căci noi Îi dăm Domnului Iisus Hristos tot trupul, toate trăirile, toate gândurile și toate emoțiile noastre și alergăm ca robi ai Lui să ne miluiască și să ne izbăvească de războiul simțurilor, căci a Lui este slava și puterea și mărirea, împreună cu Dumnezeu Tatăl și cu Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Și apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintelor mucenițe Drosida, Aglaida, Apo-

linaria, Daria, Mamtuza și Taisia şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi! Amin!

Sursa:

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2023/06/21/acatist-pentru-paza-simturilor-catre-sfanta-drosida-fiica-imparatului-traian-si-cele-cinci-sfinte-mucenite-fecioare-canonice-aglaida-apolinaria-daria-mamtuza-si-taisia-22-martie/

https://salutis8.wordpress.com/2024/03/10/acatist-pentru-paza-simturilor-catre-sfanta-mucenita-drosida-fiica-imparatului-traian-si-cele-5-sfinte-mucenite-fecioare-canonice-aglaida-apolinaria-daria-mamtuza-si-taisia/

Imnografie

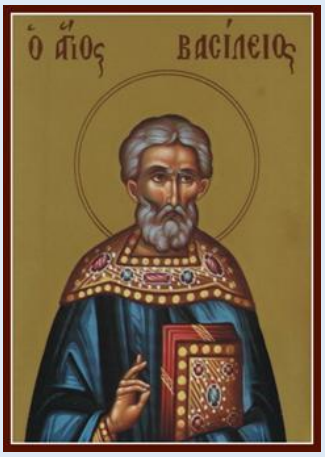

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Vasile, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condacul Sfântului sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira: Săvârşind petrecerea cea după Lege, ai păzit credinţa, sfinţite mucenice Vasile. Pentru aceasta, te-ai învrednicit cununilor muceniciei şi stâlp neclintit te-ai arătat Bisericii, mărturisind pe Fiul Cel fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, Treimea cea nedespărţită, pe care roag-o să ne mântuiască din nevoi, pe noi, cei ce te cinstim pe tine, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Sfinte Vasile, de Dumnezeu înţelepţite!

(Video) Troparul Sfântului sfințit mucenic Vasile - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-sfintit-mucenic-vasile-tropar

Troparul Sfântului sfințit mucenic Vasile (22 martie):
https://www.youtube.com/watch?v=7sZWV4vvPoQ

Sinaxar audio: Sfântul sfințit mucenic Vasile, preotul din Ancira - 22 martie: **https://www.trinitas.tv/sfantul-sfintit-mucenic-vasile-preotul-din-ancira-22-martie/**

Vieţile Sfinţilor

Pătimirea Sfântului sfinţitului mucenic Vasile, preotul Ancirei

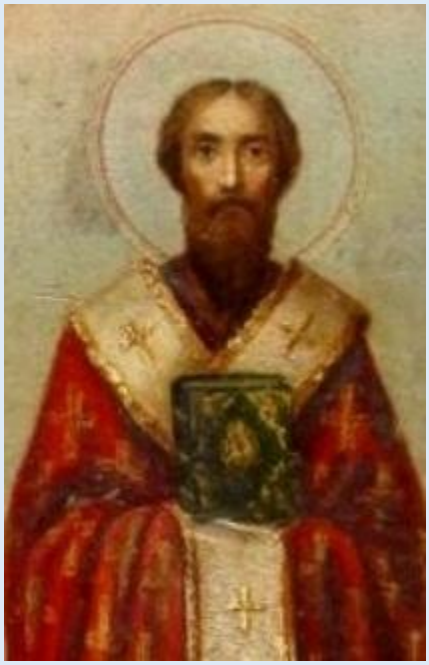

Cuvant Ortodox - Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul Ancirei - 22 martie:
https://www.youtube.com/watch?v=zlY96wIO_EM

***

Sfântul Vasile, preotul Bisericii Ancirei, din cetatea Galatiei, cu totul se sârguia să înveţe pe oameni adevărul creştinesc şi să-i întoarcă din calea diavolească şi din toate lucrurile cele rele ale aceluia. El neîncetat propovăduia că vreme cumplită a sosit şi că în multe feluri sunt căpeteniile cetelor iadului; pentru că satana are slugile sale, dintre care unele îmbrăcate în haine de oi, iar înăuntru fiind lupi răpitori, şezând lângă calea acestei scurte vieţi, ca să vâneze sufletele spre pierzare, a căror meşteşugire şi răpire o arată această vreme.

Deci, fără temere zicea sfântul: "Vă arăt tuturor calea ce duce spre mântuire, întru Hristos Dumnezeu, iar rătăcirea celor necuraţi o vădesc şi o mustru. Dacă oarecare, lăsând pe veşnicul şi adevăratul Dumnezeu, au alergat la idolii cei orbi, surzi şi muţi, aceia vor moşteni văpaia focului nestins care iese din zeii lor. Drept aceea noi toţi, cei ce iubim pe Hristos şi ca pe un povăţuitor al credinţei noastre Îl cinstim cu osârdie şi voim ca nerăpită să-I păzim comoara în curatele vistierii ale sufletului, să călcăm cu picioarele înşelăciunile diavoleşti şi dănţuirile praznicilor idoleşti, apoi să fugim de urâţii împiedicători, întărindu-ne cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, dătătorul veşnicei răsplătiri".

Astfel făcea sfântul în toate zilele, înconjurând cetatea şi pe fiecare întărind, ca să ţină desăvârşit credinţa şi să se izbăvească de veşnicile munci ce vor să fie.

Şi a fost acest sfânt Vasile preot pe vremea patriarhului Constantinopolului, Eudoxie arianul, de care, în vremea sinodului arian din cetatea lui Constantin, a fost oprit de a sluji cele sfinte, pentru dreapta sa credinţă. Dar după aceea i s-a poruncit de două sute şi treizeci de episcopi, care se adunaseră în Palestina, ca iarăşi cu îndrăzneală să săvârşească cele sfinte. Pentru că, având dreaptă credinţă şi viaţă plăcută lui Dumnezeu, vestea cuvântul credinţei fără de prihană şi pe mulţi îi întorcea de la rătăcire.

Pentru aceasta, când tot sufletul creştinesc dreptcredincios era prigonit, sfântul a fost clevetit la împăratul Constanţiu, fiul marelui Constantin, că ar tulbura poporul şi întru adevăr, pe mulţi i-a învăţat a crede drept, pentru că era statornic şi tare în credinţa şi aşezămintele părinteşti, nicidecum abătându-se din mărturisirea cea dreptcredincioasă.
Iar când a luat împărăţia Iulian paravatul (apostatul) şi s-a făcut pierzător de suflete omeneşti, punându-le înainte legile cele nebune pentru necuratele jertfe idoleşti,

atunci şi în ţara Galatiei, prin porunca lui, se sileau popoarele la închinarea idolească, timp de un an şi trei luni.

Sfântul Vasile, văzând pierzarea sufletelor omeneşti, se ruga lui Dumnezeu pentru cetatea sa, Ancira, zicând: "O, Mântuitorule al lumii, Hristoase, lumina cea neapusă, comoara veşnicelor vistierii, Cel ce cu voia Tatălui izgoneşti întunericul şi cu Duhul Lui pe toate le alcătuieşti, caută cu sfântul şi înfricoşatul Tău ochi şi risipeşte necuratele slujiri, care se împotrivesc voii Tale celei sfinte ca, fiind stricat sfatul lor cel neputincios, să nu fie împiedicare sufletelor întru Tine, Dumnezeul nostru, Cel ce în veci petreci!"

Închinătorii de idoli, auzind pe Sfântul Vasile rugându-se la arătare, s-au pornit asupra lui cu mare mânie şi unul dintre dânşii, anume Macarie, alergând, l-a prins, zicând: "De ce tu înconjuri toată cetatea tulburând poporul şi stricând legea cinstirii de zei, aşezată cu laudă de împăratul?"

Răspuns-a lui sfântul: ***"Să sfărâme Dumnezeu gura ta, robul diavolului, pentru că nu eu stric legea voastră, ci Cel ce locuieşte în cer, cu puterea Sa nevăzută, o strică şi o va strica mereu şi va pierde tot sfatul vostru, până ce veţi slăbi desăvârşit şi veţi moşteni veşnica muncă cea pregătită vouă".***

Şi, umplându-se de mânie necuraţii, l-au dus la ighemonul Saturnin, zicând: "Omul acesta tulbură cetatea noastră şi pe mulţi, amăgindu-i, îi duce la rătăcire; iar acum a venit la atâta îndrăzneală, încât, propovăduind cele îndărătnice, nu se îndoieşte a răsturna altarele şi pe împăratul a-l huli".

Saturnin ighemonul l-a întrebat pe sfântul: "Cine eşti tu, cel ce îndrăzneşti unele ca acestea?"

Răspuns-a Sfântul Vasile: "Creştin sunt, căci acest nume îmi este mai cinstit decât toate".

Zis-a Saturnin: "Dacă eşti creştin, pentru ce nu faci cele ce se cuvin creştinului?"

Răspuns-a sfântul: ***"Bine mă sfătuieşti, o, ighemonule, căci se cade ca faptele cele bune ale omului creştin, arătate să fie tuturor, precum învaţă Sfânta Evanghelie: Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca, văzând faptele voastre cele bune, să prea mărească pe Tatăl vostru Cel din ceruri".***

Zis-a Saturnin: "Pentru ce dar tulburi cetatea noastră şi huleşti pe împăratul pretutindeni, ca şi cum ar fi călcat legile cele bune?"

Răspuns-a sfântul: ***"Pe împăratul vostru nu-l hulesc, ci ştiu pe Împăratul Cel din cer, Care este Dumnezeu, Căruia închinătorii cei vrednici, părinţii noştri, pretutindeni i se închină în curăţia inimii. Acela este puternic ca a voastră păgânătate cea legiuită cu nesocoteală în scurtă vreme s-o strice".***

Zis-a Saturnin: "Oare nu ţi se pare a fi dreaptă legea aşezată de împăratul nostru?"

Grăit-a sfântul: ***"Cum poate să fie dreaptă legea aceea care este asemenea unui câine mânios, care purtând carne în gură, mănâncă, înconjurând jertfele, şi înaintea diavolescului altar lătrând pune trup omenesc şi varsă sânge împrejurul lui, înjunghiind pe prunci pentru jertfă diavolilor? Deci, o lege ca aceasta cum va putea să se numească dreaptă?"***

A zis Saturnin: "Încetează de a minţi, limbutule, şi te supune împăratului!"

Răspuns-a Sfântul Vasile: ***"Cerescului Împărat m-am supus până acum şi mă supun, iar de sfânta credinţă cea întru El niciodată nu mă voi depărta".***

Zis-a Saturnin: "Despre care împărat ceresc, căruia te supui, îmi vorbeşti?"

Răspuns-a sfântul: ***"Pe Acela ţi-L spun, Care este în cer şi spre toţi priveşte, iar cel pe care tu îl lauzi este pământesc şi îndată, ca un om, va cădea în mâinile Împăratului celui mare".***

Acestea auzind, Saturnin s-a mâniat şi a poruncit ca, dezgolind pe sfântul, să-l spânzure de copaci şi cu unelte de fier să-i strujească trupul.

Iar el, fiind spânzurat în chinuri, se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***"Mulţumesc Ţie, Doamne, Dumnezeul veacurilor, căci m-ai făcut vrednic să pătimesc pentru Tine acestea şi să aflu calea vieţii, pe care umblând voi putea vedea pe moştenitorii făgăduinţelor Tale".***

Deci, strujindu-se sfântul, ighemonul i-a zis: "Acum, Vasile, prin rănile cele dureroase pedepsindu-te, supune-te împăratului".

Răspuns-a sfântul: ***"O, sălbaticule şi străinule de nădejdea creştinească, ţi-am spus acum că adevăratului Împărat şi Dumnezeului meu mă supun, crezând în El, şi nu-mi este mie cu putinţă să mă depărtez de Acela".***

Apoi, poruncind Saturnin slugilor care-l strujeau să înceteze, fiindcă osteniseră, a zis iarăşi către sfântul: "Crede nouă, şi zeilor noştri adu-le jertfe".

Răspuns-a sfântul: ***"Zeilor celor deşerţi nu mă voi închina, nici voi fi părtaş jertfelor celor ce ucid sufletele".***

Atunci a poruncit ighemonul să-l ducă pe mucenic în ţeapă; şi, mergând sfântul, l-a întâmpinat un oarecare elin, cu numele Felix, şi i-a zis lui: "Ce este aceasta, Vasile, că singur tu mergi să te pierzi? Oare nu ţi-ar fi fost mai bine de te-ai fi făcut prieten zeilor şi să fi câştigat darurile cele făgăduite de împărat? Deci vei pătimi cumplit şi încă mult timp, după vrednicie, deoarece singur ai voit astfel".

Sfântul a răspuns: ***"Îndepărtează-te, necuratule, care nu ştii pe Hristos, veşnicul Împărat al făgăduinţelor celor adevărate, că nu eşti vrednic a şti acelea! Căci, fiind în întuneric, cum vei putea să priveşti spre lumina cea adevărată şi să cunoşti negura ce te împresoară?"*** Acestea zicând, Sfântul Vasile a intrat în temniţă.

Ighemonul Saturnin, trimiţând scrisori la împăratul Iulian, l-a înştiinţat pe el despre preotul Vasile. Iar împăratul îndată a trimis la Ancira pe un oarecare Elpidie, dascăl al pierzării, care altădată a fost creştin, iar acum era călcător de lege. Împreună cu dânsul a trimis şi alt pierzător, anume Pigasie, care fusese şi el altădată creştin şi din bunătăţile cereşti căzuse. Ei plecând spre Ancira, când au ajuns în Nicomidia, au găsit pe Asclipie, slujitorul idolesc, pe care luându-l cu dânşii, cei trei boieri ai oştirii diavolului, au sosit în cetatea Ancira.

Iar Sfântul Vasile, şezând în temniţă, nu înceta ziua şi noaptea a lăuda şi a slăvi pe Dumnezeu.

A doua zi a venit Pigasie în temniţă la Sfântul Vasile şi, închinându-se lui, i-a zis: "Bucură-te, Vasile!"

Răspuns-a lui sfântul: ***"Nu-ţi este ţie bucurie, cel fără de bucurie şi călcător de adevăr! Nu-ţi este ţie mântuire, care altădată din izvorul lui Hristos ai băut, iar acum te saturi de noroiul cel urât, înghiţind jertfele idoleşti; altădată ai fost părtaş dumnezeieştilor Taine, iar acum diavoleştilor mese eşti întâi şezător;***

altădată învăţător al adevărului şi acum povăţuitor al pierzării. Altădată cu sfinţii săvârşeai prăznuirile, iar acum cu slugile satanei dănţuieşti; altădată erai povăţuitor spre lumină celor rătăciţi întru întuneric, iar acum singur cu totul eşti cuprins de negură. Cum de ţi-ai pierdut nădejdea ta şi te-ai lipsit de sufleteasca vistierie? Ce vei face când va cerceta Domnul despre tine?"

Acestea spunându-le, Sfântul Vasile s-a rugat Domnului, zicând: ***"Slavă Ţie, o, Dumnezeule, Cel ce eşti cunoscut de robii Tăi şi aduci spre lumină pe cei ce doresc a Te vedea pe Tine, Dumnezeul lor; Cel ce prea măreşti pe cei ce nădăjduiesc spre Tine şi umpli de ruşine pe cei ce urăsc legea Ta; Cel ce eşti lăudat sus de oşti cereşti şi pe pământ de oameni închinat; binevoieşte, Dumnezeule Cel închinat, ca toate legăturile diavolului să se rupă de la sufletul robului Tău, ca să pot scăpa de vânarea celor ce urăsc dreptatea şi se laudă că au să mă biruiască pe mine".***

Auzind Pigasie unele ca acestea, s-a dus de la dânsul tulburat şi, la prietenii săi întorcându-se, le-a spus toate cele grăite de Vasile.

Iar aceia s-au umplut de mânie, căci văzuseră pe Pigasie tulburat, şi, ducându-se la ighemon, i-au spus despre aceea.

Atunci ighemonul îndată a poruncit să aducă iarăşi pe sfântul la întrebare.

Stând la judecată, Sfântul mucenic Vasile a zis către ighemon: ***"Fă ceea ce voieşti".***

Iar Elpidie, auzind pe Vasile vorbind fără frică, a zis către judecători: "A înnebunit acest om fărădelege. Deci acum, pedepsindu-se cu muncile, de se va supune la închinarea zeilor, îşi va afla sufletul său, iar de nu va voi să se plece, atunci însuşi împăratul nostru se va bucura" - zicea aceasta socotind că prin vicleşug îl va face să se închine zeilor.

Intrând la împărat, i-a spus: "Stăpâne împărate, Vasile, nesuferind muncile, voieşte să se supună înaintea măririi tale".

Deci s-a dus împăratul în capiştea lui Asclipie şi a poruncit să aducă la sine pe mucenic.

Stând Sfântul Vasile înaintea împăratului, a zis către dânsul: ***"Unde sunt jertfitorii şi proorocii tăi, care s-au obişnuit a fi cu tine? Ţi-au spus oare pentru ce am venit la tine?"***

Iulian răspunse: "Socotesc că tu, fiind înţelept, te-ai cunoscut însuţi pe tine şi acum voieşti să te uneşti cu noi şi să aduci jertfă zeilor".

Grăit-a sfântul: ***"Să ştii, o, împărate, că sunt nimic aceia pe care îi numeşti zei. Ei sunt idoli surzi şi orbi, iar pe cei ce cred într-înşii îi trag în iad".***

Zicând aceasta, a rupt o bucată de carne ce atârna din trupul său şi a aruncat-o în obrazul împăratului, zicând: ***"Primeşte, Iuliane, şi mănâncă, dacă te îndulceşti cu o mâncare ca aceasta, că eu spre a vieţui am pe Hristos, iar a muri pentru Dânsul îmi este dobânda. El este ajutorul meu în Care cred şi pentru Care rabd acestea".***

Despre o mare îndrăzneală şi bărbăţie ca aceea a Sfântului Vasile, îndată a străbătut vestea pretutindeni între creştini şi toţi l-au fericit pentru mărturisirea sa atât de prea slăvită pentru Hristos şi pentru lucrul cel bărbătesc, prin care a ruşinat pe tiran.

Iar Frumentin, comitele cetei ce purta paveze, care a adus înaintea împăratului pe Sfântul Vasile, mucenicul, văzând ce a făcut şi cum, rupând carne din trupul său, a aruncat-o în obrazul lui Iulian spunându-i cuvinte dosăditoare, s-a ruşinat foarte şi s-a temut de mânia împăratului; căci văzuse pe împărat schimbându-se la faţă şi pornit de mânie, nu atât asupra mucenicului, cât asupra lui, deoarece a pus pe legatul acela înaintea împăratului.

Şi îndată comitele, apucând pe Vasile, a plecat degrabă din faţa împăratului şi, trăgându-l în divan suflând cumplit de mare mânie, a poruncit ca mai cu asprime să-l muncească, mai mult decât cu cele dintâi munci, care i se dăduseră de dânsul în toate zilele. Şi nu numai pielea mucenicului o sfărâmase cu rănile, dar şi tot trupul, încât se vedeau şi cele dinăuntru ale lui.

Iar Sfântul Vasile într-o muncire ca aceea se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***"Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeule, nădejdea creştinilor, Cel ce sprijineşti pe cei căzuţi şi ridici pe cei surpaţi, Cel ce scoţi din stricăciune pe cei ce nădăjduiesc spre Tine, Cel ce ştii suferinţele noastre, Bunule, Îndurate, Milostive şi îndelung răbdătorule, caută din prea înaltul scaun al slavei Tale, dă-***

mi să săvârşesc cu credinţă alergarea mea şi fă-mă vrednic Împărăţiei Tale veşnice şi fără de moarte!"

După ce a înserat, comitele a poruncit să-l arunce pe Sfântul Vasile în temniţă. Iar Iulian, a doua zi foarte de dimineaţă, a ieşit din cetate, nelăsând pe comite să-i vadă faţa şi s-a dus în Antiohia. Comitele, văzând asupra sa mânia împărătească ce i se făcuse pentru Vasile, s-a înfocat mai mult asupra sfântului şi, scoţându-l din temniţă, i-a zis: "Ce vei mai face, o, nebunule om, mai mult decât toţi oamenii? Vei jertfi zeilor, cum a poruncit împăratul, sau nu? Ţi-ai ales una din două?"

Atunci, mâniindu-se şi ighemonul, a poruncit să-l spânzure pe sfântul spre munci şi să-i strujească coastele cumplit, mult timp, apoi cu fiare grele ferecându-l, l-a aruncat iarăşi în temniţă.

După aceea, împăratul Iulian, ducându-se în părţile Răsăritului, a mers la Ancira şi l-au întâmpinat slugile diavolului, având cu dânşii pe idolul lor care se numea Ghecatis. Intrând în palat, a chemat pe jertfitorii idoleşti şi i-a miluit cu aur. Iar a doua zi, făcându-se privelişte, Elpidie a adus aminte împăratului despre Vasile; şi, sculându-se de la privelişte, împăratul a poruncit să aducă la dânsul în palat pe Vasile.

Deci a mers Sfântul Vasile şi a stat înaintea împăratului cu faţa luminoasă, având minunată cuviinţă.

Iar Iulian a zis către dânsul: "Care este numele tău?"

Sfântul a răspuns: ***"Cine sunt, îţi voi spune acum: întâi mă numesc creştin, iar numele lui Hristos este veşnic şi covârşeşte mintea omenească, iar de oameni Vasile mă numesc. Şi de voi păzi fără prihană numele lui Hristos după care sunt numit, voi lua de la El în ziua judecăţii răsplătire fără de moarte!"***

Iulian împăratul a zis: "Nu rătăci, Vasile, pentru că sunt înştiinţat despre tainele voastre. Tu crezi Aceluia Care a luat moarte de ocară pe vremea lui Pilat din Pont?"

Răspuns-a sfântul: ***"Nicidecum nu rătăcesc, împărate. Tu ai rătăcit, făcându-te călcător de lege şi lipsindu-te de cereasca Împărăţie. Eu cred în Hristos al meu, de Care tu te-ai lepădat, căci El ţi-a dăruit această pământească împărăţie, dar degrabă o va lua de la tine, ca să cunoşti ce fel de Dumnezeu ai mâniat".***

Zis-a Iulian: "Te îndrăceşti, nebunule! Nu va fi aşa precum voieşti tu".

Răspuns-a sfântul: ***"Nu-ţi aduci aminte de răsplătirile lui Hristos cele pregătite robilor Lui? Nu te-ai ruşinat de altarul prin care ai scăpat de ucigătoarea moarte, când erai prunc de opt ani şi, fiind spre ucidere căutat, te-ai ascuns în sfinţitul locaş; nici n-ai păzit legea pe care cu gura ta, când erai în rânduiala bisericească, adeseori ai propovăduit-o. Pentru aceasta nici Hristos, Împăratul Cel mare, nu te va pomeni întru a Sa veşnică Împărăţie, ci şi această vremelnică împărăţie, nu după mult timp, o va lua de la tine şi trupul tău nu se va învrednici îngropării, pe când sufletul tău în cumplite dureri ţi-l vei lepăda!"***

Aceasta mai înainte a proorocit-o sfântul despre grabnica moarte a lui Iulian, al cărui trup, fiind îngropat, l-a aruncat pământul din sânul său afară.

Atunci a zis Iulian: "Eu, o, necuratule, am vrut să te eliberez, dar, deoarece repeţi fără ruşine cuvintele tale nebuneşti şi sfatul meu îl lepezi, încă şi cu mustrări multe mă ocărăşti, pentru aceea porunceşte mărirea mea, ca din trupul tău în toate zilele să se facă câte şapte curele!" Deci a poruncit comitelui Frumentin, purtătorul de paveze, ca, luând pe Vasile, în toate zilele să-i jupoaie pielea, făcând câte şapte curele; şi aceasta o făcea Frumentin cu osârdie.

Sfântul cu vitejie răbda pentru Hristos nişte chinuri cumplite ca acelea, toată pielea lui în câteva zile fiind jupuită în curele şi curelele acelea atârnând pe dinainte şi pe la spate, a grăit pătimitorul către comite: ***"Acum aş voi să merg la împărat, să vorbesc cu el".***

Comitele, la acele cuvinte ale lui, l-a întrebat: "Pentru a te supune poruncii, sau a pieri în munci?"

Sfântul mucenic Vasile răspunse: ***"O, necuratule om, ai uitat câte curele ai jupuit ieri şi în zilele trecute de pe trupul meu, încât toţi care se uitau la mine plângeau, văzând muncile care mi le făceai, hulitorule de cele sfinte? Iată acum, cu darul Hristosului meu, stau sănătos înaintea ta! Spune tiranului Iulian, împăratul tău, cât de mare este puterea lui Hristos Dumnezeu, pe care el a părăsit-o, şi şi-a pierdut sufletul amăgindu-se de diavol. Nu-şi aduce aminte cum Hristos Dumnezeu l-a izbăvit de moartea prin ucidere, ascunzându-l printre sfinţii preoţi şi sub dumne-zeiescul altar al sfintei biserici? Această facere de bine uitând-o, s-a lepădat singur de Dumnezeu şi a fugit din Biserică. Iar eu nădăjduiesc în Hristosul meu, că degrabă îi va răsplăti după vrednicie şi va pieri ticălosul călcător de lege în tirania sa".***

Comitele a zis: "Te îndrăceşti, nebunule! Iulian, stăpânul meu cel nebiruit, fiind iubitor de oameni şi milostivindu-se spre tine, ţi-a poruncit ca împreună cu noi să prăznuieşti în jertfe de cărnuri şi în tămâieri bine mirositoare. Dar tu n-ai voit să te supui, ci, dimpotrivă, cu ocări ai necinstit mai întâi pe împărat, după aceea m-ai băgat şi pe mine în primejdie. Deci îţi voi răsplăti după vrednicia ta, cu nişte munci ca acestea, cu care degrabă te vei duce din viaţa aceasta".

Zicând acestea, comitele a poruncit să înfierbânte ţepuşe de fier şi cu acelea să-i împungă trupul pe spate şi pe pântece.

Fiind muncit astfel, Sfântul Vasile a căzut la pământ, rugându-se lui Dumnezeu cu mare glas şi zicând: "Lumina mea, Hristoase, nădăjdea mea, Iisuse, limanul cel lin al celor înväluiţi, mulţumesc Ţie, Doamne, Dumnezeul părinţilor mei, că ai scos sufletul meu din iadul cel mai de jos şi ai păzit în mine numele Tău cel slăvit ca, în lănţuire sfârşindu-mi alergarea, să fiu părtaş odihnei celei veşnice pentru făgă-duinţele făcute părinţilor mei de Tine, Arhiereul cel Mare, Iisuse Hristoase, Domnul nostru! Acum primeşte în pace duhul meu, petrecând neschimbat în această mărturisire, că Tu eşti milostiv şi mare este îndurarea Ta, Cel ce vieţuieşti şi petreci în vecii vecilor. Amin!"

Săvârşindu-şi rugăciunea şi fiind străpuns pântecele lui cu acele înfocate ţepuşe, a adormit cu somn dulce, dându-şi duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Deci s-a sfârşit Sfântul Vasile în mărturisire mucenicească, în 28 de zile ale lunii ianuarie.

Iar după uciderea şi pierzarea cea grabnică a lui Iulian paravatul, mult-pătimitorul trup al mucenicului s-a arătat a fi cinstit de creştini în a 22-a zi a lunii martie, în care s-a aşezat pomenirea lui.

Vitejeasca lui pătimire a întărit pe toţi creştinii în credinţa cea adevărată în Iisus Hristos, Domnul nostru, căruia I se cuvine slava şi cinstea în veci vecilor. Amin.

Sfânta Drosida, fiica împăratului Traian, şi cele împreună cu dânsa

Cuvant Ortodox - Sfânta Drosida, fiica împăratului Traian, şi cele împreună cu dânsa - 22 martie:
https://www.youtube.com/watch?v=R7AWHiKk1Fc

***

În vremea împărăţiei lui Traian, cinci fecioare canonice, care trăiau într-un loc retras de sihăstrie, păzind toate poruncile lui Dumnezeu - pentru aceasta se chemau canonice - aveau şi ca îndatorire strângerea moaştelor sfinţilor, ungerea lor cu mir şi înfăşurarea lor în pânze curate, după care le aduceau şi le aşezau în locul de sihăstrie în care trăiau ele. Aflând de acest lucru, fiica împăratului Traian, al cărei nume era Drosida, a venit la aceste fecioare pe ascuns, pe când cei ce păzeau camerele de dormit împărăteşti fuseseră cuprinşi de somn. Ea a adus cu sine o haină de mult preţ şi a cerut acelor fecioare ca să o ia cu ele la ridicarea trupului unui sfânt, din locul în care fusese aruncat.

Adrian, logodnicul Drosidei, care era şi sfetnic al împăratului, a cerut să se pună soldaţi de pază lângă trupurile creştinilor morţi, ca să cunoască cine sunt cei care ridică trupurile lor. Paznicii, stând de veghe, au prins pe cele cinci femei şi împreună cu ele şi pe Drosida. Făcându-se ziuă, le-au adus pe ele înaintea împăratului.

Împăratul, văzând laolaltă cu cele cinci femei şi pe Drosida, s-a înspăimântat, şi a poruncit ca aceasta să fie ţinută sub pază, doar se va căi de ceea ce a făcut, iar pe celelalte cinci femei canonice a poruncit să le arunce într-un vas cu aramă topită.

Din arama amestecată cu ţărâna celor cinci femei s-au construit fundurile vaselor celor mari de aramă ale băilor obşteşti, ridicate atunci din nou de împărat, spre desfătarea închinătorilor la idoli.

Deci, vestindu-se ziua serbării şi alergând mulţime din toate părţile, îndată ce s-a apropiat unul de uşa băii a căzut şi a murit; asemenea şi ceilalţi, neputând nimeni să intre înăuntru.

Aflând de aceasta, împăratul a chemat pe slujitorii idoleşti şi i-a întrebat dacă nu s-a făcut vreo vrajă de creştini, de nu poate să intre nimeni în baie.

Iar ei au răspuns: "Nu, împărate, ci vasele de aramă făcute cu trupurile femeilor au făcut minunea aceasta".

Apoi împăratul a poruncit ca acele vase să se topească şi din ele să se facă idoli noi cu chipurile celor cinci fecioare, spre necinstea lor, şi să se aşeze în baie.

După ce le-a aşezat în baie, a văzut împăratul în vis cinci mieluşele curate ce păşteau într-o grădină, iar un păstor înfricoşat zicea împăratului: "Iată cele ce ai socotit să le pui goale în baie pentru necinstea Bunului şi Îndelungatului Păstor, răpindu-le de la tine, le-a aşezat în acest loc frumos, unde va veni şi Drosida fiica ta".

Deşteptându-se împăratul, s-a umplut de mânie şi a poruncit să se aprindă un cuptor mare cu foc şi a pus scrisoare cu următorul cuprins: "Bărbaţi galileeni, care vă închinaţi Celui răstignit, scăpaţi-vă pe voi de mai multe munci, iar pe noi de osteneli şi fiecare din voi, singur să se arunce în cuptorul pregătit cu foc".

Auzind şi Drosida de porunca aceasta, dorind a urma celor cinci fecioare, ridicând ochii, zicea: "Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, de este voia Ta să mă mântuiesc şi să scap de nebuneasca credinţă a tatălui meu, ajută-mi să scap din cămara cea de nuntă a necredinciosului Adrian şi să mă duc unde sunt şi cele cinci fecioare, ce m-au povăţuit la frica Ta".

Zicând aceasta, şi-a schimbat hainele împărăteşti şi, ieşind uşor pe când paznicii dormeau, s-a dus să se arunce în cuptor.

Deci, mergând pe cale, cugeta întru sine, zicând: "Cum mă voi duce la Dumnezeu, neavând îmbrăcăminte de nuntă? Căci nu am primit Botezul şi sunt încă necurată! Ci, Împărate al împăraţilor, Doamne, Iisuse Hristoase, iată am

renunţat la împărăţia mea pentru dragostea Ta, ca să mă aşez portar al împărăţiei Tale. Tu, deci, Cel ce Te-ai botezat pentru noi, botează-mă şi pe mine cu Duhul Tău cel Sfânt!"

Şi zicând aceasta, scoţând mirul pe care îl luase cu sine şi ungându-se, s-a aruncat într-un lac şi s-a botezat, zicând: *"Se botează roaba lui Dumnezeu, Drosida, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh! Amin".*

Şi păzindu-se pe sine după aceea, timp de şapte zile primea hrană îngerească. Unii iubitori de Hristos, stând pe lângă ea, au aflat cele despre dânsa. Apoi a opta zi, rugându-se lui Dumnezeu să o lumineze ce să facă, a adormit în Domnul.

Sfânta muceniță Drosida, fiica împăratului Traian - drumul spre sfințenie

Mergând alături de cele cinci fecioare care se îngrijeau de trupurile mucenicilor, Drosida, fiica împăratului Traian a fost prinsă și întemnițată. Cele cinci fecioare fiind omorâte, iar țărâna lor făcând minuni, ea s-a rugat Domnului să ajungă lângă ele și, după ce s-a botezat singură într-un lac, i-a fost răpit sufletul în Cer.

***

În vremea împăratului Traian, erau cinci fecioare care trăiau în sihăstrie și care se îngrijeau de sfintele moaște ale mucenicilor. Drosida, fiica împăratului Traian, aflând despre acest lucru, le-a rugat pe fecioare să o ia cu ele la ridicarea unui trup din locul în care fusese aruncat.

Sfetnicul împăratului, Adrian, logodnic al Drosidei, dăduse poruncă să fie păzite trupurile în acea noapte, pentru a vedea cine vine să le ia.

Și fiind prinse cele cinci fecioare dimpreună cu Drosida, au fost aduse la judecată. Văzând Adrian că între ele se află și logodnica lui, a poruncit ca ea să fie ținută sub pază, pentru a se căi de ce a făcut, iar cele cinci fecioare să fie aruncate într-un vas cu aramă topită. Iar din cenușa lor și arama topită s-au construit apoi fundurile vaselor celor mari în care se scăldau închinătorii la idoli.

Venind ziua serbării, unul dintre eretici s-a apropiat de vase și a murit, și nimeni nu a putut să intre înăuntru. Atunci împăratul Traian a poruncit să se topească și să se facă cinci idoli din aramă, spre necinstea mucenițelor, iar peste noapte a avut un vis că acolo unde sunt cele cinci, acolo va ajunge și fiica lui. Mâniindu-se,

împăratul a hotărât ca toți cei care se închină lui Hristos să se arunce singuri în cuptorul cu foc.

Drosida dorea să se arunce, dar nu era botezată și cugeta că nu se poate înfățișa astfel în fața Domnului. Așa că a fugit de sub supravegherea străjerilor, cugetând că nu are haină de nuntă să meargă la Dumnezeu, întrucât nu era botezată. Ungându-se cu mirul pe care-l avea la ea, s-a aruncat în apa unui lac şi s-a botezat, zicând: „Se botează roaba lui Dumnezeu, Drosida, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin”. După aceea s-a ascuns, șapte zile a primit hrană de la îngeri. Iar în a opta zi, Sfânta muceniţă Drosida şi-a găsit mucenicescul sfârşit în cuptorul de foc aprins de prigonitori.

Sinaxar

Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul Bisericii din Ancira

În această lună (martie), în ziua a douăzeci şi doua, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Vasile, preotul Bisericii din Ancira.

Sfântul Vasile a trăit pe vremea împăratului Iulian Apostatul (361-363) şi a lui Saturnin, guvernatorul Ancirei. El a fost preot al Bisericii din Ancira sub episcopatul lui Marcel. Deşi episcopul Marcel era un anti-arian care a căzut în erezia opusă, şi anume modalismul, preotul Vasile a rămas un ortodox înflăcărat

care a mărturisit dreapta credință în vremea împăratului Constanțiu al II-lea (337-361).

Când Iulian apostatul a luat împărăția și a încercat să reinstaureze păgânismul, preotul Vasile din Ancira a predicat cu și mai multă ardoare adevărata credință. Deci fiind pârât că este creştin şi că ar fi ofensat pe împăratul, a fost adus înaintea proconsulului Saturnin şi supus fiind la întrebări a fost ridicat pe un lemn şi i s-au strujit coastele, după care a fost aruncat în temniță. După câtva vreme fiind scos din temniţă, din nou a fost strujit foarte tare, timp îndelungat şi legându-l în lanţuri a fost din nou aruncat în închisoare.

După câtva timp, când împăratul Iulian apostatul se întorcea din campania împotriva perşilor (362) s-a oprit în cetatea Ancirei, sfântul a fost adus legat înaintea lui sub acuzația că este creștin și că a profețit căderea împăratului. Şi fiind supus iarăşi la întrebări, a fost dat în primire comitelui Flaventiu, ca să i se jupoaie pielea de pe trup în fâşii, ceea ce s-a şi îndeplinit, îndată. Şi jupuindu-i-se astfel multe fâşii de piele şi atârnând cele din spate aruncate peste umeri, în faţă şi cele din faţă în spate, mucenicul care în toate aceste chinuri se ţinea tare ca diamantul, smulgând o fâşie de piele, a aruncat-o drept în obrazul lui Iulian, care a poruncit să se înroşească nişte suliţe în foc şi să i se străpungă cu ele pântecele şi spatele şi toate încheieturile. Şi săvârşindu-se toate acestea, şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor muceniţe Calinica şi Vasilisa, care prin sabie s-au săvârşit.

Sfânta Drosida, fiica împăratului Traian şi a celor împreună cu dânsa cinci canonice

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Drosida, fiica împăratului Traian şi a celor împreună cu dânsa cinci canonice.

În vremea împărăţiei lui Traian, cinci femei care trăiau într-un loc retras de sihăstrie şi care pentru aceasta se chemau canonice, păzind toate poruncile lui Dumnezeu, printre toate celelalte îşi luaseră asupra lor ca sarcină adunarea moaştelor sfinţilor, ungerea lor cu miruri şi înfăşurarea lor în pânze curate, după care le aduceau şi le aşezau în locul de sihăstrie în care trăiau ele.

Aflând de acest lucru, fiica împăratului Traian, al cărei nume era Drosida, a venit la aceste femei, scăpând de sub supravegherea celor ce păzeau camerele de dormit

împărăteşti, care fuseseră cuprinşi de somn. Ea a adus cu sine o haină de mult preţ şi a cerut celor cinci femei ca să o ia cu ele la ridicarea trupului unui sfânt, din locul în care fusese aruncat.

Adrian, un sfetnic al împăratului, care era în acelaşi timp şi logodnicul Drosidei, a cerut să se pună soldaţi de pază lângă trupurile creştinilor morţi, ca să cunoască cine sunt cei care ridică trupurile lor. Şi paznicii stând de veghe au prins pe cele cinci femei şi împreună cu ele şi pe Drosida. Făcându-se ziuă, le-au adus pe ele înaintea împăratului.

Şi împăratul, văzând laolaltă cu cele cinci femei şi pe Drosida, s-a spăimântat. Şi a poruncit ca aceasta să fie ţinută sub pază, doar doar se va căi de ceea ce a făcut.

Cât priveşte pe celelalte cinci femei canonice, a poruncit să se facă un vas mare în care au fost aruncate cele cinci femei, împreună cu multă aramă, şi să fie topite prin foc, ca arama să se amestece cu ţărâna sfintelor femei. Iar din amestecul acesta s-au construit fundurile vaselor celor mari de aramă ale băilor obşteşti, ridicate atunci din nou de el, spre desfătarea închinătorilor la idoli.

Iar Drosida dezbrăcând îmbrăcămintea cea împărătească, a ieşit uşor, fără să prindă cineva de veste. Şi, pe când mergea spre locul de chinuri, se gândea întru sine, zicând: ***"Cum mă voi duce la Dumnezeu, neavând îmbrăcăminte de nuntă? Căci nu am primit Botezul şi sunt încă necurată! Ci, Împărate al împăraţilor, Doamne Iisuse Hristoase, iată am renunţat la împărăţia mea pentru Tine, ca să mă aşezi portar al împărăţiei Tale. Tu, deci, Cel ce Te-ai botezat pentru noi, botează-mă în Duhul Sfânt!"*** Şi zicând acestea, scoţând mirul pe care îl luase cu sine din cămara ei şi aruncându-se într-un bazin în care se aduna apa din ploaie, ca într-un lac, s-a botezat, zicând: ***"Se botează roaba lui Dumnezeu, Drosida, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh".*** Şi păzindu-se pe sine, după aceea, timp de şapte zile, primea hrană îngerească.

Iar unii dintre iubitorii de Hristos găsind-o şi rămânând pe lângă ea, a aflat cele cu privire la ea, ea însăşi povestindu-le în felul acesta cele pătimite. În ziua cea de-a opta, cerând lui Dumnezeu în rugăciune să o lumineze ce urmează să mai facă, s-a mutat către Domnul.

Sfântul cuvios mucenic Eftimie cel nou

Tot în această zi, pomenirea Sfântului cuviosului mucenic Eftimie cel nou, care s-a nevoit în Constantinopol, la anul 1814, şi care prin sabie s-a săvârşit.

Acest nou mucenic al lui Hristos s-a născut în Demitsana, Peloponesia. Părinţii săi erau Panagiotes şi Maria, pe el botezându-l cu numele Elefterie. Elefterie a fost cel mai mic dintre cei cinci fraţi, George, Christos, Ioan şi Katerina.

După terminarea şcolii în Demetsana, Elefterie şi Ioan au plecat la Constantinopol ca să se înscrie la Academia Patriarhală. Mai târziu au plecat la Iaşi, în România unde aveau afaceri tatăl şi fraţii lor. La puţin timp apoi, Elefterie s-a decis să plece spre Muntele Athos pentru a deveni călugăr. Dar din cauza războiului dintre Rusia şi Turcia, nu a reuşit să ajungă mai departe de Bucureşti. Acolo a locuit la consulul francez şi apoi la un angajat al consulului rus.

Elefterie s-a dedat unei vieţi de plăceri, lăsând deoparte gândurile de călugărie. După liniştirea ostilităţilor, Elefterie a reluat itinerariul său spre Muntele Athos, călătorind împreună cu nişte musulmani.

Pe drum, el a trecut de la ortodoxie la religia musulmană, lăsându-se circumcis şi primind numele de Reschid.

Nu la multă vreme după rătăcirea sa, conştiinţa a început să-l chinuie la gândul că L-a părăsit pe Hristos. Ceilalţi musulmani au observat schimbarea prin care trecea şi i-au limitat mişcările, urmărindu-l mai îndeaproape.

Într-o zi, Elefterie a fost văzut purtând asupra lui o cruce şi a fost pârât stăpânului casei, Rais Efendi. Stăpânul nu l-a pedepsit pe moment, ceea ce a atras gelozia celorlalţi asupra sa. Stăpânul le-a explicat decizia lui, spunându-le că era prea devreme pentru Elefterie să se lepede de toate obiceiurile sale creştineşti.

Rais Efendi şi cei ai casei au plecat în călătorie la Adrianopole, ajungând acolo în zi de sâmbătă. Mitropolitul Chiril, care avea să devină mai târziu Patriarhul Constantinopolului, slujea Vecernia într-una din bisericile oraşului. Elefterie a pretins că are scrisori pentru mitropolitul Chiril, dar acesta a trimis pe altcineva să le ridice. Acestui trimis Elefterie i-a spus că ar vrea să primească haine creştineşti. La auzul acestor cuvinte, omul a devenit suspicios şi l-a alungat pe Elefterie.

Întorşi la Constantinopol, Rais Efendi a încercat să-l înduplece pe Elefterie cu cadouri scumpe ca să rămână musulman.

Dar Elefterie s-a rugat la Dumnezeu să-l ajute să scape. Cu prima ocazie pe care a avut-o, Elefterie a fugit, căutându-l pe un preot din Peloponezia, care locuia aproape de Patriarhie. După ce i-a istorisit păţania lui, l-a rugat pe preot să-l ajute

să fugă dar acesta a refuzat, temându-se de urmări dacă ar fi fost prins. Preotul doar l-a îndrumat şi l-a lăsat să plece.

Primind ajutor din partea ambasadei ruse, Elefterie s-a îmbarcat pe un vapor către Muntele Athos. La Marea Lavră, Elefterie a fost rebotezat şi primit înapoi în sânul Bisericii ortodoxe, devenind şi călugăr cu numele Eftimie.

Eftimie a citit Noul Martirologion al Sfântului Nicodim Aghioritul (prăznuit în 14 iulie) şi inspirându-se din exemplul noilor martiri şi-a dorit cu toată fiinţa să-şi spele păcatul apostaziei prin sângele muceniciei.

Sfântul Eftimie a mers la Constantinopol împreună cu călugărul Grigorie, ajungând acolo în 19 martie 1814. În Duminica Intrării Domnului în Ierusalim s-a împărtăşit, s-a îmbrăcat în robă musulmană şi s-a dus la casa marelui vizir, Rusud Pasha. Sfântul Eftimie, ţinând frunze de palmier în mână a recunoscut că este creştin ortodox şi că este gata să moară pentru Hristos. El a defăimat religia musulmană, a călcat în picioare turbanul pe care-l avea pe cap, comportându-se ca un om beat sau nebun în ochii vizirului.

Curajosul războinic al lui Hristos l-a convins pe vizir că nu era nebun şi nici beat, după care a fost aruncat într-o celulă întunecată şi pus în lanţuri. După câteva ceasuri, l-au scos din nou afară şi vizirul a încercat să-l convingă cu linguşiri şi promisiuni materiale să nu renunţe la islamism.

Sfântul a vorbit cu curaj despre religia musulmană spunând că aceasta se bazează pe minciună şi falsităţi şi că nu se va mai lepăda niciodată de Hristos, chiar dacă l-ar tortura şi ucide.

Marele Vizir a dat ordin să fie bătut şi închis din nou. După trei ore, l-au adus din nou în faţa lui Rusud Pasha, care l-a întrebat: "Te-ai răzgândit sau eşti tot încăpăţânat?"

Eftimie a răspuns: "Nu există decât o singură credinţă adevărată şi aceea este a creştinilor ortodocşi. Cum aş putea să cred în Mahomed, profetul vostru mincinos?"

În acel moment vizirul a înţeles că nu-l mai poate întoarce pe Eftimie de la credinţa sa şi a dat ordin să fie ucis cu sabia. Când au vrut să-i lege mâinile, sfântul a cerut să fie lăsat să primească moartea cu braţele deschise. Călăii l-au lăsat să meargă nelegat la locul de execuţie şi Sfântul Eftimie mergea bucuros, fără teamă, cu crucea în mâna dreaptă şi crengile de palmier în stânga. Ajungând acolo, s-a întors

spre răsărit şi s-a rugat, mulţumind lui Dumnezeu pentru că l-a învrednicit să primească mucenicia pentru numele Său. El s-a mai rugat şi pentru familia şi prietenii săi, rugând pe bunul Dumnezeu să le primească toate cererile cele pentru mântuire.

Apoi, Sfântul Eftimie a sărutat crucea pe care o ţinea în mână, a îngenuncheat şi a aplecat capul. Călăul a lovit puternic cu sabia dar nu a reuşit să-i taie capul. Apoi a mai încercat o dată şi văzând că nu reuşeşte, i-a tăiat gâtul mucenicului cu un cuţit.

Sfântul Eftimie a fost ucis în amiaza zilei de 22 martie, 1814 în Constantinopol, câştigând locul său bine meritat în Împărăţia Cerurilor, unde slăveşte Sfânta Treime cea de o fiinţă şi dătătoare de viaţă, împreună cu Tatăl, cu Fiul şi cu Duhul Sfânt, în vecii vecilor.

Capul Sfântului Eftimie se găseşte în mănăstirea rusă Sfântul Pantelimon din Muntele Athos.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira

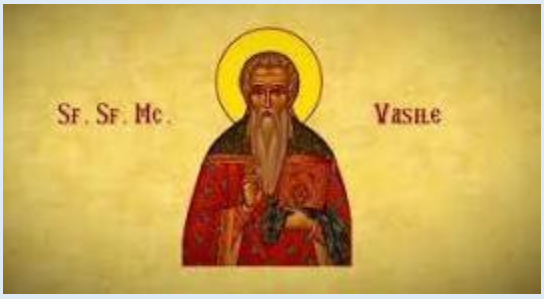

Sfântul Vasile (†326) era preot în Ancira (Ankara de astăzi) şi a trăit pe vremea împăratului Iulian apostatul.

Două mari primejdii pândeau pe creştini în acea vreme: rătăcirea urmaşilor lui Arie, care aveau alături de ei pe însuşi împăratul Constanţiu (337-361) şi păgânii, care urmăreau întoarcerea creştinilor la idolatrie.

Drept aceea, Sfântul Vasile propovăduia cuvântul Evangheliei neîncetat, dar potrivnicii săi l-au prins şi l-au dus înaintea dregătorului Satornin, om rău la suflet care prigonea fără milă şi osândea la moarte pe cei neînduplecaţi. Acesta îl îndemna să se lepede de Hristos, îngrozindu-l cu chinurile ce îi stăteau înainte. Văzând că Sfântul Vasile a rămas statornic în credinţa sa, la îndemnul lui Satornin, necredincioşii l-au spânzurat de un lemn, l-au bătut de moarte, i-au strujit tot trupul, apoi l-au aruncat într-o temniţă întunecoasă.

După câteva zile a fost adus înaintea împăratului Iulian, însă nici acesta nu l-a putut clinti din credinţa în Hristos.

Deci, Iulian apostatul l-a dat în mâinile comitelui Frumentin, care l-a chinuit cumplit, arzându-l cu ţepuşe de fier înroşite în foc. Şi i-au găurit pântecele, spatele şi încheieturile şi aşa, în acele chinuri, Sfântul Vasile preotul şi-a încredinţat sufletul în mâinile Domnului, neîncetat lăudând şi slăvind pe Hristos.

Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul sfinţit mucenic Vasile, preotul din Ancira și Sfânta muceniță Drosida, fiica împăratului Traian

1. Sfântul mucenic Vasile, preotul din Ancira (†362) - a păstorit biserica din Ancira (Asia mică) în timpul împăratului păgân Iulian apostatul (361 -363) care a încercat revigorarea păgânismului. Refuzând să se lepede de credința creștină, Sfântul Vasile a fost prins și întemnițat.

Împăratul Iulian a trimis pe slujitorii săi, Elpidiu, Pigasie şi Asclepie să fie judecat, apoi, s-a oprit chiar el în Ancira deoarece se afla în campania pornită fiind împotriva perșilor.

Fiind adus în fața împăratului a fost amenințat cu chinuri groaznice dacă nu se leapădă de credința ortodoxă, apoi a fost întemnițat din nou.

Fiind adus a doua oară în fața împăratului Iulian, l-a înfruntat cu demnitate refuzând să aducă jertfă idolilor. A fost supus supliciilor și a suferit moarte martirică.

2. Sfânta Drosida, fiica împăratului Traian (înc. sec. II) - aceasta a trăit la începutul secolului al II-lea, perioadă în care adunările creștine erau interzise în Imperiul Roman, iar creștinii, pedepsiți cu moartea.

În acele vremuri, cinci fecioare adunau trupurile martirilor din locurile de persecuție, le ungeau cu miruri și le înfășurau în giulgiuri curate, după care le ascundeau în locurile de sihăstrie unde viețuiau.

Drosida, fiica împăratului, era creștină în taină. Ea ieșea noaptea din palat și le ajuta pe acestea la acest lucru binecuvântat.

Sfânta era logodită cu Adrian, unul din consilierii împăratului, care l-a îndemnat pe acesta să pună sub pază trupurile mucenicilor ca să vadă de către cine sunt furate. Ascultând sfatul consilierului său, cele cinci femei au fost prinse, întemnițate, apoi au fost aruncate într-un cuptor în care se topea arama.

Spre deosebire de cele cinci fecioare, Drosida a primit șansa de a fi iertată, cu condiția să renunțe la credința creștină. A refuzat și, rugându-se fierbinte lui Dumnezeu, a scăpat de sub supravegherea soldaților rânduiți să o păzească, apoi, ieșind s-a dus să se arunce în cuptor, dorind să se alăture celorlalte cinci fecioare. Pe cale, gândindu-se că nu are haină de nuntă să meargă la Dumnezeu, fiind nebotezată, a luat mirul pe care-l avea la ea și ungându-se, s-a aruncat în apa unui lac și s-a botezat.

Apoi, timp de șapte zile s-a ascuns, trăind în post și rugăciune. În acest timp, creștinii au găsit-o și, alăturându-i-se, au aflat cine era și ce pătimise.

Iar în a opta zi, Sfânta muceniță Drosida a suferit moarte martirică, fiind aruncată în cuptorul de foc.

Calendar Ortodox - Sfânta Drosida şi Sfântul Vasile de Ancira

În ziua de 22 martie, Biserica Ortodoxă prăznuieşte moartea mucenicească a Sfintei Drosida. Cu această ocazie ni se înfăţişează şi o enigmă, mai bine zis o existenţă enigmatică, chiar aceea a sfintei. Aceasta pentru că sinaxarul Bisericii noastre afirmă nici mai mult nici mai puţin decât aceea că Sfânta Drosida a fost fiica împăratului Traian.

Primele menţiuni despre Sfânta Drosida le găsim în vremea Sfântului Ioan Gură de Aur, atunci când acesta era preot în Antiohia.

***

Sfântul Vasile de Ancira a mucenicit sub arieni, în vremea domniei împăratului Constanţiu. El era cunoscut tuturor din vremea lui, mai ales pentru râvna sa de a apăra dreapta credinţă ortodoxă, împotriva chiar şi a împăratului celui păgân.

Urmând la tronul împărătesc împăratul Iulian apostatul, acesta a început a prigoni puternic pe creştini.

Sfântul Vasile cel din Ancira a mustrat public necredinţa împăratului şi relele lui fapte împotriva creştinilor, motiv pentru care sfântul a şi fost aruncat în închisoare.

Când împăratul a căutat să-l câştige de partea sa pe sfânt, spre a nu-l omorî şi a tulbura poporul împotriva lui, Sfântul Vasile i-a răspuns, zicând: ***„Eu în Hristos al meu cred, pe Care tu îl lepezi pe când El ţi-a încredinţat ţie împărăţia aceasta pământească; de aceea va fi luată ea de la tine, foarte curând.”*** Şi alte asemenea profeţii, descoperite de Dumnezeu sfântului.

Împăratul Iulian s-a umplut de mânie mare auzind acestea. Drept urmare, el a poruncit ca trupul sfântului să fie jupuit de viu în fâşii de piele. După alte câteva zile, împăratul a venit iar la el, să vadă dacă nu a renunţat la cele dintâi.

Văzându-l pe împărat, sfântul a luat o fâşie de piele şi, aruncând-o la picioarele lui, zise: ***„Apucă şi mănâncă, împărate, căci dulce îţi este ţie acest fel de hrană, iar mie Hristos îmi este Viaţă!”***

Ruşinat, împăratul a plecat din Ancira, iar chinuitorii şi-au continuat porunca până ce sfântul şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu, la anul 363.

Troparul Sfântului Vasile din Ancira: Mucenicul Tău, Doamne Vasile, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioasele îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Tot astăzi, facem pomenirea:
Sfintelor muceniţe Calinica şi Vasilisa;
Sfântului cuvios mucenic Eftimie.

Proloagele - Pomenirea Sfântului, sfinţitului mucenic Vasile, preotul bisericii din Ancira († 326)

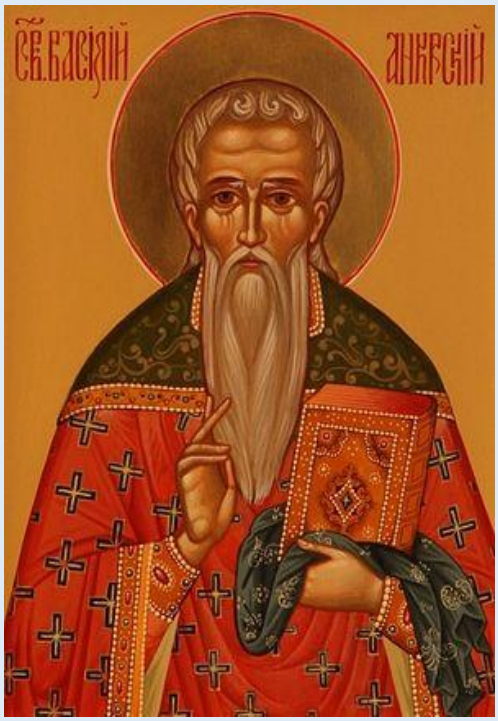

Luna martie în 22 zile: pomenirea Sfântului, sfinţitului mucenic Vasile, preotul bisericii din Ancira († 326)

Acesta a trăit în vremea împăratului Iulian apostatul, cel lepădat de credinţă, iar Satornin era dregător al cetăţii Ancira (Ancara de astăzi). Sfântul Vasile era preot în Ancira, propovăduind acolo, fără odihnă, cuvântul lui Hristos şi stând străjer neadormit al dreptei credinţe, în calea tuturor rătăcirilor, căci, două mari primejdii pândeau pe creştinii, din vremea aceea: pe de o parte, rătăcirea urmaşilor lui Arie, care aveau, alături de ei, pe însuşi împăratul Constantin, fiul marelui Constantin (337-361), iar, pe de altă parte, păgânii, care, cu sprijinul împăratului Iulian (361-363), urmăreau întoarcerea creştinilor la păgânătate şi idolatrie. Drept aceea, avea obicei acest sfânt preot Vasile că, în fiecare zi, dădea ocol cetăţii, învăţând, fără frică, pe toţi, calea cea dreaptă a mântuirii.

Deci, sub cuvânt că tulbura cetatea, potrivnicii Sfântului l-au prins şi l-au adus înaintea dregătorului Satornin, om rău la suflet, care prigonea fără milă şi osândea la moarte pe cei neînduplecaţi.

Şi-l îndemna dregătorul să se lepede de Hristos, îngrozindu-l cu chinurile ce îi stau înainte. Iar Vasile mărturisea că doreşte, mai degrabă, să moară stăpân pe credinţa liberă a cugetului său, decât să vieţuiască rob, încătuşat în rătăcirea închinării la idolii cei mulţi şi neputincioşi.

La acest răspuns, îndată, a poruncit Satornin de l-au spânzurat pe Vasile de un lemn, l-au bătut de moarte, i-au strujit tot trupul, apoi, plin de răni şi sângerând, l-au aruncat într-o temniţă umedă şi întunecoasă.

Peste câteva zile, trecând pe acolo împăratul Iulian, cel lepădat de credinţă, înaintea lui a fost adus şi preotul Vasile, dar nimic nu l-a putut clinti din credinţa sa. Deci, împăratul l-a dat pe el în seama lui Flaventiu comitele, căpetenia gărzii sale, ca să-i scoată curele de piele de pe trup, ceea ce s-a făcut îndată. Şi scoţându-i multe curele de piele şi aruncând pe cele dinapoi, înainte, şi, pe cele dinainte, înapoi, încât îi spânzurau pe umeri, Sfântul s-a întărit în inima sa şi, rupând o curea din pielea trupului său, a aruncat-o în obrazul lui Iulian. Deci, a poruncit împăratul să-l ardă cu ţepuşe de fier, înroşite în foc, şi i-au găurit pântecele şi spatele şi toate încheieturile şi aşa, în acele chinuri grozave, Sfântul Vasile preotul şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, neîncetat lăudând şi prea mărind pe Hristos.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, despre judecată.

Până ce suntem vii, să ne gândim, deci, fraţilor, câtă frică va veni peste noi, în ziua Judecăţii, când vom sta trişti, pentru faptele cele rele, pe care le-am făcut în viaţa aceasta: deşertăciuni şi prostii, cântece şi jocuri şi alte multe răutăţi, care nu se cuvin creştinilor a le face.

Să nu zicem aceasta o, fraţilor, nici să nu ne îngâmfăm: "De ar fi poruncit Dumnezeu să nu mâncăm şi nici să bem, nici să nu ne veselim, apoi, pentru ce a făcut El toate acestea pe pământ ?"

Ascultaţi şi eu vă voi spune vouă.

⇒ *Ilie proorocul, oare, n-a avut el pâine şi vin şi îndestulare omenească ? Dar, toate lăsându-le, s-a dus în munte şi, după nevoinţa cea de patruzeci de zile, s-a putut sui cu trupul la cer.*

⇒ *Şi alt prooroc, Daniil, oare, nu avea el, la casa lui, lângă împăratul fiind, cu dregătoria cea mare, mult aur, şi toată podoaba împărătească şi mărgăritare şi pietre scumpe nepreţuite ? Şi, pe toate acestea lăsându-le, a mărturisit pe Dumnezeu şi şi-a câştigat lui viaţa veşnică. Iar, când l-au*

aruncat în groapă, leii îi lingeau picioarele lui şi l-a scos pe el Duhul Sfânt de acolo.

Iar voi, oameni nepricepuţi, spre cine nădăjduiţi, de nu vă temeţi de Dumnezeu, ci, în îngâmfare şi mândrie umblând, sufletul vostru rău îl pierdeţi cu zgârcenia. Pentru ce nu vă miluiţi pe voi singuri, o, nepricepuţilor oameni ?

Să nu vă înşelaţi, zicând: "Acum să trăim bine, că mâine vom putrezi şi pământul, în pământ se va duce".

Iar eu aceasta îţi zic ţie: "Dacă ai prieteşug cu pământul, atunci, îţi pierzi şi averea şi sufletul tău".

Să înţelegem, fraţilor, că, dacă cineva aici este întristat, pentru sufletul său, acela, acolo, cu cerească slavă, va fi proslăvit. O, fraţilor, înfrânaţi-vă de prea mult saţiu şi de beţie şi astupaţi-vă urechile la auzul cuvintelor de ruşine şi opriţi-vă mâinile de la jefuire. Şi picioarele noastre să le facem să alerge spre biserică şi să fim milostivi şi darnici la săraci şi, cu pocăinţă, să strigăm, căzând către Domnul Dumnezeu, căci aţi auzit de ocara Răstignirii, pe care a răbdat-o Făcătorul, de la robii Săi. Iar noi, oamenii, spre lucruri bune suntem făcuţi şi pentru ce să nu răbdăm înfruntări ?

Părinţilor şi fraţilor, maicilor şi surorilor, să nu grăim acest cuvânt. Iată, noi ne-am trecut anii şi nu putem să plecăm genunchii noştri la metanii. O, bătrânilor, vouă vă sunt gata răspunsurile, deci, să nu vă leneviţi de mântuirea voastră.

O, fraţilor tineri, o, surorilor, să nu vă slăbiţi, zicând: "Tineri suntem acum, să mâncăm şi să bem şi să ne veselim, iar mâine dimineaţă ne vom pocăi". O, fraţilor, nu ştiţi, oare, că, precum soarele usucă roua, aşa şi tinereţea voastră se slăbeşte, prin faptele cele rele ?

O, omule, când dormi, oare simţi pe tâlharul ce vine la casa ta ? Aşa, nici aceasta nu o ştii: când, adică, va veni îngerul şi-ţi va răpi sufletul şi nepregătit fiind, vei începe, atunci, fără de nici un folos, a te căi. Deci, până ce avem vreme, fraţilor, să vieţuim cu fapte bune, făcând poruncile lui Dumnezeu, ca Împărăţia Cerească să o primim.

Întru această zi, cuvânt din Pateric, despre ava Serapion, de la Paladie

Un bărbat egiptean, anume Serapion, cu porecla Sindonie, fiindcă, niciodată, altă haină nu purta, decât un "Sindon", adică o haină, care aşa se numeşte, la toată fapta bună iscusindu-se desăvârşit, cu neagoniseala pe mai toţi i-a întrecut. Pentru care, nici în chilie nu a putut să se liniştească, ca să nu se înstrăineze cu mintea, sau să aibă ceva al său. Ci, umblând, aşa îşi petrecea viaţa, nimic altceva neavând decât numai sindonul, pe care îl purta.

Acest bărbat, printr-un pustnic cunoscut, s-a vândut pe sine, într-o cetate, la un măscărici elin, pentru douăzeci de galbeni, pe care îi păstra la el.

Deci, el slujea măscăriciului şi femeii lui şi casei acestora, cu silinţă mare şi cu îndemânare, nimic alta nemâncând, decât pâine şi apă şi hrănindu-şi mintea, neîncetat, cu citirea Sfintelor Scripturi.

Deci, petrecând cu dânşii vreme îndelungată, iar, când era timpul, vorbindu-le despre creştinătate, întâi, pe măscărici l-a lămurit, apoi, pe femeie, după aceea, şi toată casa lui. Şi, fiind botezaţi, au încetat să mai joace în piaţa oraşului.

Deci, după ce au venit la viaţa cea plăcută lui Dumnezeu, Serapion era rugat mult, de către stăpân, care îi zicea lui: "Vino, frate, să te eliberăm, fiindcă tu, din robie, ne-ai slobozit pe noi".

Atunci le-a zis: "Fiindcă a lucrat Dumnezeul meu şi voi împreună aţi lucrat şi s-au mântuit, prin sine, sufletele voastre, de acum, vă voi descoperi vouă taină. Eu, fiind pustnic liber, de neam egiptean, şi făcându-mi-se milă de voi, care petreceaţi cu multă rătăcire, m-am vândut pe mine rob vouă, ca voi, slobozindu-vă din mari păcate, să vă mântuiţi. Deci, de vreme ce, ceea ce a voit, a făcut Dumnezeu, mă voi duce, ca şi altora să le ajut".

Acestea zicând, le-a dat aurul lor. Iar ei nu voiau să-l ia şi îl îndemnau pe el să dea săracilor aurul, şi ziceau: "Arvună de mântuire ni s-a făcut nouă".

Iar el le-a zis: "Voi daţi-l, fiindcă al vostru şi este, că eu bani străini nu dăruiesc săracilor".

Iar ei, luând aurul, îl rugau pe el, zicând să rămână cu dânşii şi încredinţându-l: "Te vom socoti ca pe un părinte şi stăpân al sufletelor noastre, de acum înainte". Iar, după ce l-au rugat mult şi n-au putut să-l înduplece, îl pofteau, măcar în fiecare an să-i cerceteze pe dânşii.

Deci, luându-şi ziua bună de la dânşii, s-a dus de acolo în Lacedemonia şi, aflând pe un oarecare din cei dintâi ai cetăţii, că este maniheu cu credinţa, împreună cu toată casa lui, iar că celălalt este bărbat îmbunătăţit şi evlavios, la acesta, iarăşi, printr-un alt om, s-a vândut pe sine. Şi vreme de doi ani depărtându-l pe dânsul de rătăcire şi toată casa lui, i-a adus la dreaptă credinţă. Apoi, lăsându-i şi pe aceştia, înconjura lumea, făcând bine oamenilor, pe cât putea.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Pr. Ioniță Apostolache - Vasile, preotul mărturisitor din Ancira

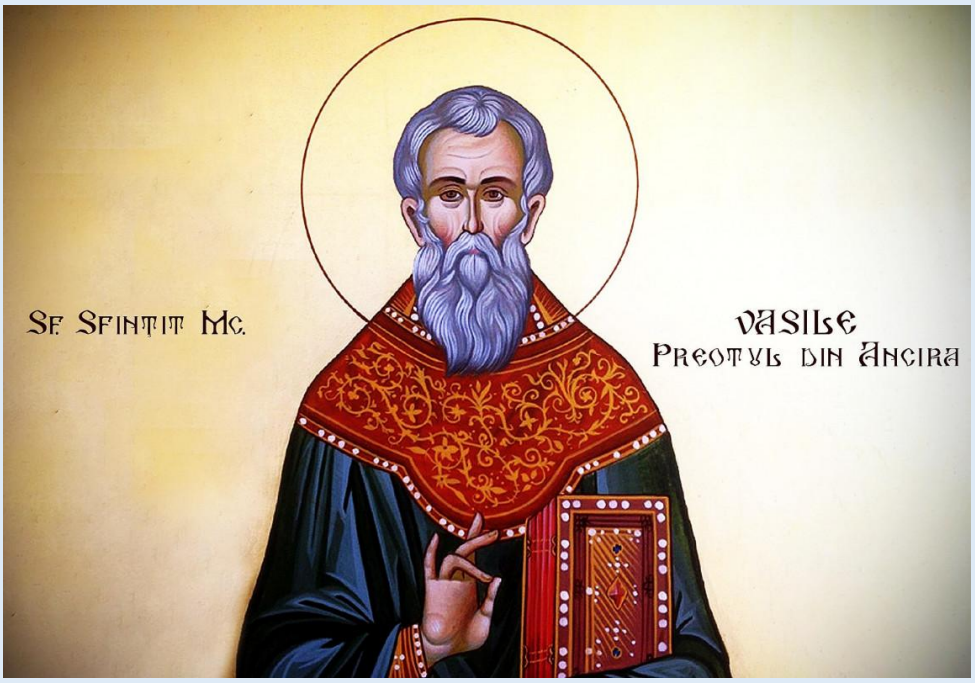

Epoca de aur a patristicii creştine a adus în prim-plan o serie de nume cu rezonanţă hagiografică, inconfundabile din punct de vedere istoric. Sunt lămuriri şi perspective pe care Biserica le explică teologic, evidenţiind în principal moştenirea scrisă, faptele mărturisitoare şi împlinirile mucenicești. Astfel, astăzi, îl sărbătorim pe Sfântul Vasile, preot mucenic din Ancira (Ankara de astăzi), ce nu trebuie confundat cu Vasile, episcop semiarian, care nu a rămas în dreapta credinţă. Acesta constituie unul dintre numeroasele exemple hagiografice omonime prezente în istoria Bisericii primare. Şi într-un caz, şi în celălalt, este necesar de lămurit acurateţea datelor istorice şi a rolului pe care l-a avut fiecare în contextul dat al primelor veacuri creştine.

Statornic apologet

Sfântul mucenic Vasile a vieţuit în vremea împăratului Iulian apostatul, guvernator al Ancirei fiind Saturnin. Slujea ca preot în biserica din cetate, aflându-se sub ascultarea episcopului Marcel. Avea o lucrare sfântă în rândul credincioşilor săi, ostenindu-se neîncetat să-i înveţe să se păzească de cumplitele ispite ale ereziilor şi rătăcirilor idoleşti.

În acele vremuri tulburi, în care împăratul Iulian apostatul încerca sub orice formă să reînvie tradiţia idolatră păgână, vrednicul slujitor al Bisericii lui Hristos stătea

drept, mărturisind şi învăţând Adevărul: *„Vă arăt tuturor calea spre mântuire, întru Hristos Dumnezeu, iar rătăcirea celor necuraţi o vădesc şi o mustru. Dacă oarecare, lăsând pe veşnicul şi adevăratul Dumnezeu, au alergat la idolii cei orbi, surzi şi muţi, aceia vor moşteni văpaia focului nestins care iese din zeii lor. Drept aceea, noi toţi, cei ce-L iubim pe Hristos şi ca pe un povăţuitor al credinţei noastre Îl cinstim cu osârdie şi voim ca nerăpită să-I păzim comoara în curatele vistierii ale sufletului, să călcăm cu picioarele înşelăciunile diavoleşti şi dănţuirile praznicelor idoleşti, apoi să fugim de urâţii împiedicători, întărindu-ne cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, dătătorul veşnicei răsplătiri”* (Vieţile sfinţilor pe luna martie, p. 164).

Pe vremea patriarhului Eudoxie al Constantinopolului, care a convocat un sinod arian în cetate, Sfântul Vasile a fost suspendat de la slujire pentru mărturisirea pe care o făcea în Ancira. Cuvântul lui i-a întors pe mulţi la adevărata credinţă, salvându-i de la pierderea duhovnicească.

Ajungând în scaunul împărătesc Iulian apostatul, sfântul s-a întărit şi mai mult în mărturisirea sa. Sinaxarele ne spun că apologia lui era atât de fierbinte, încât cucernicul preot înconjura cetatea, învăţându-i pe creştini „să stea bine, să stea cu frică!” înaintea tuturor încercărilor idoleşti. Mărturisirea făcută a fost o adevărată piatră de poticnire pentru necredincioşi, care, în frunte cu guvernatorul Saturnin, l-au acuzat de „tulburare” şi l-au trimis la cazne. Despre apologia sa a auzit chiar împăratul Iulian, care a trimis mai mulţi episcopi şi preoţi apostaţi să-l ispitească.

Faţă în faţă cu ei, sfântul a zis către un oarecare Pigasie, care i se adresase înainte prin cuvintele „bucură-te, Vasile!”: *„Nu-ţi este ţie bucurie, cel fără de bucurie şi călcător de adevăr! Nu-ţi este ţie mântuire, care altădată învăţător din izvorul lui Hristos ai băut, iar acum te saturi de noroiul cel urât, înghiţind jertfele idoleşti; altădată ai fost părtaş dumnezeieştilor Taine, iar acum diavoleştilor mese eşti întâi şezător; altădată învăţător al adevărului şi acum povăţuitor al pierzării. Altădată cu sfinţii săvârşeai prăznuirile, iar acum cu slugile satanei dănţuieşti; altădată erai povăţuitor spre lumină celor rătăciţi întru întuneric, iar acum singur cu totul eşti cuprins de negură. Cum de ţi-ai pierdut nădejdea ta şi te-ai lipsit de sufleteasca vistierie? Ce vei face când va cerceta Domnul despre tine?”* (Vieţile sfinţilor pe luna martie, p. 165).

Rugăciune de mulţumire înaintea martiriului

Martiriul Sfântului Vasile este încununat prin confruntarea directă cu Iulian apostatul, care s-a oprit în cetate în drumul său spre graniţele de răsărit ale imperiului.

După poruncă, ighemonii l-au adus pe mucenic înaintea Apostatului. În acele clipe, faţa lui era luminoasă şi în inimă ardea harul lui Dumnezeu. La ispitirile împăratului, sfântul i-a adus aminte despre nesăbuinţa apostaziei sale, mustrându-l prin cuvintele: *„Nu-ţi aduci aminte de răsplătirile lui Hristos cele pregătite robilor Lui? Nu te-ai ruşinat de altarul prin care ai scăpat de ucigătoarea moarte, când erai prunc de opt ani şi, fiind spre ucidere căutat, te-ai ascuns în sfinţitul lăcaş; nici n-ai păzit legea pe care cu gura ta, când erai în rânduiala bisericească, adeseori ai propovăduit-o”* (Vieţile sfinţilor pe luna martie, p. 167).

Ultimele clipe ale urcuşului mucenicesc au fost încununate de slăvitul preot printr-o profundă rugăciune de mulţumire către Mântuitorul Hristos: *„Lumina mea, Hristoase, nădejdea mea, Iisuse, limanul cel lin al celor învăluiţi, mulţumesc Ţie, Doamne, Dumnezeul părinţilor mei, că ai scos sufletul meu din iadul cel mai de jos şi ai păzit în mine numele Tău Cel slăvit ca, în lănţuire sfârşindu-mi alergarea, să fiu părtaş odihnei celei veşnice pentru făgăduinţele făcute părinţilor mei de Tine, Arhiereul cel Mare, Iisuse Hristoase, Domnul nostru!”* (Vieţile sfinţilor pe luna martie, p. 168).

La scurt timp după ce împăratul Iulian a fost ucis pe câmpul de luptă, creştinii din Ancira au dezgropat trupul păstorului lor, cinstindu-l după cuviinţă şi rânduindu-i ca zi de prăznuire 22 martie.

Nicolae Pintilie - Drosida, fiica împăratului Traian, sfânta care s-a botezat singură

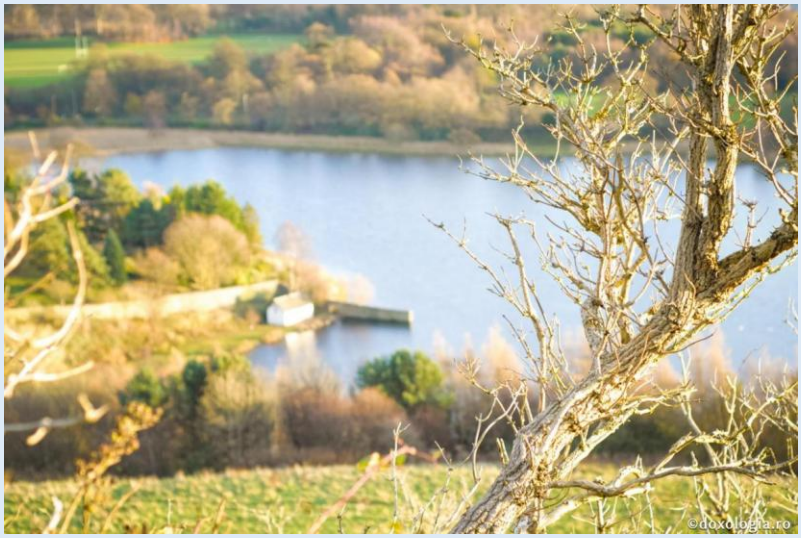

Împăratul Traian, cu numele său complet Nerva Traianus Marcus Ulpius, a rămas în istorie drept comandantul militar în timpul căruia Imperiul Roman a atins maxima sa întindere. Orient şi Occident. Europa, Asia şi Africa, trei continente ce purtau un singur nume - toate erau pământ roman. În plus, împăratul Traian este considerat unul dintre „părinţii” poporului român.

Dacă pentru istoria laică a rămas un nume bun, nu acelaşi lucru îl putem afirma şi în contextul istoriei Bisericii lui Dumnezeu. Traian a emis primul rescript referitor la ideile sale despre creştini.

Aflăm din scrisoarea lui Pliniu că, din cauza creştinilor, templele se goleau, nu se mai respectau sărbătorile, iar animalele nu se mai cumpărau pentru sacrificii. Astfel, împăratul hotărăşte ca să fie persecutaţi cei care sunt dovediţi şi denunţaţi, iar cei care nu apostaziază să fie pedepsiţi.

În timpul său au pătimit moarte martirică Sfinţii Ignatie al Antiohiei şi Simeon al Ierusalimului - acesta din urmă, la 120 de ani.

Dacă despre marele împărat ne este destul de greu să vorbim în legătură cu credinţa creştină, o membră importantă a familiei sale este cinstită de către întreaga creştinătate - fiica lui Traian, Drosida. Pomenită în sinaxarul bizantin în ziua de 22 martie, sfânta a fost atrasă de viaţa curată pe care o duceau cinci fecioare creştine din Roma. Aflând despre îndeletnicirea lor de a strânge rămăşiţele pământeşti ale

creştinilor martirizaţi, tânăra Drosida a venit să le cunoască pe cele cinci femei creştine care înfruntau moartea. Fascinată de curajul lor, fiica împăratului a dorit să participe şi ea la „acţiunea de noapte”. Pe când încercau să recupereze trupul unui creştin tânăr ucis în acea zi, cele şase femei au fost prinse chiar de logodnicul Drosidei, şi apoi prezentate împăratului Traian: „Făcându-se ziuă, le-au adus pe ele înaintea împăratului.

Împăratul, văzând laolaltă cu cele cinci femei şi pe Drosida, s-a înspăimântat şi a poruncit ca aceasta să fie ţinută sub pază, doar se va căi de ceea ce a făcut, iar pe celelalte cinci femei canonice a poruncit să le arunce într-un vas cu aramă topită”.

Aflând credinţa celor cinci tinere şi modul în care, cu zâmbet, au primit moartea, Drosida a crezut în Mântuitorul Iisus Hristos: „Drosida, ridicând ochii, zicea: Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, de este voia Ta să mă mântuiesc şi să scap de nebunească credinţă a tatălui meu, ajută-mi! Zicând aceasta, şi-a schimbat hainele împărăteşti şi, ieşind, s-a dus să se arunce în cuptor. Deci, mergând pe cale, cugeta întru sine, zicând: Cum mă voi duce la Dumnezeu, neavând Botezul? Tu, deci, Cel ce Te-ai botezat pentru noi, botează-mă şi pe mine cu Duhul Tău cel Sfânt! Şi zicând aceasta, scoţând mirul pe care îl luase cu sine şi ungându-se, s-a aruncat într-un lac şi s-a botezat, zicând: Se botează roaba lui Dumnezeu, Drosida, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh! Amin. Şi păzindu-se pe sine după aceea, timp de şapte zile primea hrană îngerească. Apoi, a opta zi, rugându-se lui Dumnezeu să o lumineze ce să facă, a adormit în Domnul!”

Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta Drosida, prinţesa muceniţă

În ziua de 22 martie o găsim pomenită pe Sfânta muceniță Drosida, fiica împăratului roman Traian. Deși izvoarele istorice nu menționează nimic despre familia împăratului Traian, nici măcar despre Marcia, mama lui, sunt destule dovezi din relatările Sfinților părinți care ne spun că acesta ar fi avut o fiică pe care de tânără o logodise cu Adrian, sfetniul și dregătorul său de nădejde.

Așadar trebuie spus încă de la început că dovezile, fie pentru, fie împotriva descendenței imperiale ale Sfintei Drosida, sunt indirecte. Nu există nici o sursă istorică necreștină care să o menționeze. Istoricii nu pomenesc că Traian ar fi avut o fiică, dar sursele creștine s-au dovedit întotdeauna de încredere, iar relatările din Sinaxare se potrivesc cu evenimentele menționate de istorici. Explicația ar putea fi că, datorită faptului că Traian era un înfocat progonitor al creștinilor, iar Drosida a îmbrățișat credința creștină, cronicarii vremii au șters-o din istoricul familiei.

Scrierea cea mai importantă despre viața împăratului roman Traian o găsim în Cartea 68 din Istoria Romei a lui Cassius Dio, scrisă la un secol după moartea sa pe baza documentelor ce s-au găsit în arhivele senatoriale și imperiale. Despre Traian, unul dintre marii împărați romani, numit în timpul vieții sale Optimus Princeps, s-a scris în timpul vieții sale doar în Panegiricul lui Pliniu cel tânăr. Aici nu se menționează nimic despre Drosida.

Primul document care vorbește despre ea este o predică a patriarhului eretic Sever al Antiohiei care o prezintă ca fiind tânără, că s-a născut în familie regală și că a primit moarte mucenicească.

Sfântul Ioan Gură de Aur, pe când era preot în Antiohia, i-a dedicat sfintei o predică întreagă, sub numele de „Laudă la Sfânta Drosdida și despre amintirea morții", dar el nu face referire însă la viața ei, ci doar la mucenicia sfintei.

În anul 99, la un an după urcarea sa pe tron, Traian reactiva edictul prin care interzicea creștinilor adunările sub orice formă. Persecuțiile erau crunte și au culminat în anul 104 când era de ajuns un simplu denunț anonim pentru ca un creștin să fie judecat și executat. Trupurile martirilor erau abandonate pe locul martirajului pentru a-i înspăimânta și mai mult pe creștini.

Nu se știe cum a ajuns fiica lui Traian să cunoască învățătura creștină și să îl iubească pe Hristos. Într-una din zile a aflat despre cinci fecioare creștine care viețuiau în afara orașului Antiohia Siriei, care se încumetau noaptea să adune trupurile mucenicilor executați, să le ungă cu mir și uleiuri aromatice, să le pună în pânze albe, curate și să le îngroape în pământ cu rugăciuni și cântări. Acest lucru i-a stârnit Drosidei curiozitatea și a plecat să le cunoască și să se alăture. Numele celor cinci fecioare erau: Aglaida, Apolinaria, Daria, Mamtuza şi Taisia.

O perioadă munca lor împreună i-a adus Drosilei multă bucurie. Adrian, soțul Drosidei şi sfătuitor al împăratului, văzând că dispăreau noaptea trupurile martirilor, a pus la pândă mai mulți soldați pentru a-i prinde pe cei care îndrăzneau să neglijeze porunca împăratului. Și în chiar prima noapte au fost prinse și întemnițate cele șase fecioare. A doua zi, au fost înfățișate împăratului Traian pentru judecată. Surpriza lui a fost foarte mare când printre prizoniere și-a recunoscut propria fiică.

Furia lui a îndreptat-o împotriva celor cinci femei pe care le-a considerat răspunzătoare de rătăcirea fiicei sale. A ordonat atunci ca Drosila să fie închisă sub pază, iar pe cele cinci fecioare le-a aruncat în cinci vase pline cu aramă încinsă. Pentru a le înjosi și mai mult, a așezat vasele la intrarea în noile băi publice romane, pe care urma să le inaugureze cu ocazia zilelor dedicate zeului Apolo. Sinaxul ne spune că nimeni nu putea intra în camera băilor obșești, căci cel ce se apropia cădea mort.

În urma unui vis în care Traian le-a văzut pe fecioare sub forma unor mielușele albe, el a poruncit ca un foc să fie mereu aprins pentru a aștepta pe a șasea, propria sa fiică. Într-un nou edict el a scris: „Bărbaţi galileeni, care vă închinaţi Celui

răstignit, scăpaţi-vă pe voi de mai multe munci, iar pe noi de osteneli, şi fiecare dintre voi singur să se arunce în cuptorul cel pregătit cu foc“.

Drosida, în una din nopți, scăpând de cei care o păzeau, a hotărât să se arunce singură în foc pentru a fi alături de Hristos și de cele cinci fecioare. În drum spre foc, și-a adus aminte că nu era botezată. Avea la ea mir pe care îl primise de la prietenele sale, așa că s-a uns cu el, apoi a intrat în apa unui râu și s-a botezat singură zicând: „Se botează roaba lui Dumnezeu, Drosida, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.“ Timp de șapte zile după aceea, s-a ascuns trăind în post și rugăciune, pregătindu-se pentru întâlnirea cu Hristos. În a opta zi, Sfânta muceniță Drosida a mers la cuptor şi s-a aruncat în foc.

În cuvântul său pentru cei adormiţi, Sfântul Ioan Damaschin spune: „Grigorie Dialogul, episcopul Romei celei vechi, precum ştiu toţi, era vestit întru sfinţenie şi înţelegere şi, când slujea, avea părtaş un înger din cer, slujind împreună cu dânsul. Acesta, călătorind oarecând pe podul cel de piatră, şi stând într-adins, a făcut rugăciune către Domnul cel iubitor de suflete pentru iertarea păcatelor lui Traian împăratul. Atunci, a auzit îndată glas de la Dumnezeu zicând: «Rugăciunea ta am auzit-o şi dau iertare lui Traian; iar tu să nu mai faci rugăciuni pentru păgâni»“.

O reprezentare, unică la noi în țară, a Sfintei Drosida este zugrăvită în biserica Mănăstirii Celic-Dere din județul Tulcea, în primul medalion de lângă ușă, alături de Sfânta muceniță Filofteia de la Curtea de Argeș. De asemenea, altarul de vară al Mănăstirii Bucium din Iași o are ca ocrotitoare.

Preafericitul părinte patriarh Daniel spunea la punerea pietrei de temelie că: „Viața Sfintei Drosida trebuie să fie pentru noi un imbold de mărturisire a credinței indiferent în ce vremuri ne-am afla.”

Etimologic, numele Drosida provine din limba greacă şi înseamnă „rouă“, reprezentând prospeţimea şi puritatea.

Sursa:
https://radiorenasterea.ro/sfanta-drosida-printesa-mucenita/

Pagina copiilor - Sfânta Drosida, prinţesa-muceniţă Sfânta Drosida, prinţesa-muceniţă

Magdalena Gheorghe, 19 martie 2010

Pe 22 martie, Biserica pomeneşte pătimirea Sfintei muceniţe Drosida, fiica împăratului roman Traian. Aceasta a trăit la începutul secolului al II-lea, perioadă în care adunările creştine erau interzise în Imperiul Roman, iar creştinii, pedepsiţi cu moartea.

În acele vremuri, cinci fecioare, numite "canonice", adunau trupurile martirilor din locurile de persecuţie, le ungeau cu miruri şi le înfăşurau în giulgiuri curate, după care le ascundeau în locurile de sihăstrie unde vieţuiau. Aflând acestea, Drosida, însăşi fiica împăratului persecutor, adeptă a creştinismului, dar fără a fi botezată, a ajuns la cele cinci fecioare pe ascuns, cerându-le să-i permită să le însoţească în ascultarea lor. Avea cu sine un veşmânt preţios, pentru a împodobi trupul unui sfânt.

Drosida fusese rânduită spre logodnă cu Adrian, unul dintre sfetnicii împăratului. Acesta, auzind că trupurile creştinilor dispar din locul unde s-au săvârşit, a poruncit ca soldaţii să păzească trupurile creştinilor morţi, pentru a-i aresta pe cei ce le ridicau.

În prima noapte de pândă, chiar Drosida şi cele cinci fecioare au fost prinse. Spre deosebire de cele cinci fecioare martirizate, Drosida a primit şansa de a fi cruţată, cu condiţia să renunţe la credinţa creştină şi să se întoarcă la viaţa de palat.

A refuzat şi, rugându-se fierbinte lui Dumnzeu, a scăpat de sub supravegherea străjerilor rânduiţi să o păzească. Pe cale, cugeta întru sine că nu are haină de nuntă să meargă la Dumnezeu, întrucât nu era botezată. Luând mirul pe care-l avea la ea şi ungându-se, s-a aruncat în apa unui lac şi s-a botezat, zicând: "Se botează roaba lui Dumnezeu, Drosida, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin"
Apoi, timp de şapte zile s-a ascuns, trăind în post şi rugăciune.

În acest timp, creştinii au găsit-o şi, alăturându-i-se, au aflat cine era şi ce pătimise. Iar în a opta zi, Sfânta muceniţă Drosida şi-a găsit mucenicescul sfârşit în cuptorul de foc aprins de prigonitori.

Iată, dragi copii, cum această sfântă (al cărei nume provine din limba greacă şi înseamnă "rouă", reprezentând prospeţimea şi puritatea) şi-a mărturisit credinţa, deşi era fiica unui împărat care i-a persecutat pe creştini. De aceea, viaţa Sfintei Drosida trebuie să fie pentru noi un imbold de a ne mărturisi credinţa în Hristos, indiferent de timpul în care trăim.

Paul Cocei - Sfânta Drosida, fiica împăratului Traian

În ziua de 22 martie, Biserica Ortodoxă prăznuieşte moartea mucenicească a Sfintei Drosida. Cu această ocazie ni se înfăţişează şi o enigmă, mai bine zis o existenţa enigmatică, chiar aceea a sfintei. Aceasta pentru că sinaxarul Bisericii noastre afirmă nici mai mult nici mai puţin decât aceea că Sfânta Drosida a fost fiica împăratului Traian.

Primele menţiuni despre Sfânta Drosida le găsim în vremea Sfântului Ioan Gură de Aur, atunci când acesta era preot în Antiohia. Sfântul Ioan, cu ocazia unui festival ce se ţinea în amintirea sfinţilor mucenici, ţine o predică dedicată chiar Sfintei Drosida, predică care a ajuns la noi sub denumirea de "Laudă la Sfânta Drosida, şi despre amintirea morţii" [1]. În această predică nu se menţionează însă nimic specific despre viaţa Sfintei Drosida, în afară de mucenicia sa, care s-a petrecut, aşa cum se menţionează în predică, prin arderea pe rug.

Trebuie să reţinem de asemenea că antiohienii aveau deja un cult deosebit pentru Sfânta Drosida, din moment ce Sfântul Ioan Gură de Aur spune că aceasta le-a fost "ghid şi conducător" cu ocazia acestui festival. Predica trebuie să fi avut loc fără îndoială în apropiere de moaştele sfintei, care erau localizate în cimitirul principal, care conţinea Bisericile Martirilor, cimitir aflat în afara zidurilor Antiohiei, pe drumul spre Dafne [2].

Relatarea din Sinaxar ne vorbeşte însă despre calitatea Sfintei Drosida de fiică a împăratului Traian.

---

[1] *Εγκωμιον Εἰς τῆν ἁγίαν μεγαλομάρτυρα Δροσίδα, καὶ εἰς τὸ μεμνῆσται θανάτου, PG 50, col. 683-694.*

[2] *Wendy Mayer, Pauline Allen, John Chrysostom, Routledge, New York, Taylor & Francis e-Library, 2009, p. 19.*

Conform sinaxarului din mineiul lunii martie, sfânta era creştină în ascuns, asistând cinci "canonice" (maici, am zice noi astăzi) să îngroape, în ascuns, trupurile martirilor creştini. Logodnicul ei, Adrian, sfetnic al împăratului, a organizat o "pândă" în urma cărora sfânta şi cele cinci canonice au fost prinse. Pe scurt, canonicele au fost ucise amestecate fiind în nişte băi de aramă. Sfânta Drosida însă, dorind să meargă să moară şi ea pentru Hristos, realizând pe drum că nu a fost botezată, s-a botezat singură şi după puţine zile a trecut la Domnul.

Primul document care vorbeşte fără echivoc despre această relatare vine tot din Antiohia, şi anume tot dintr-o predică, de această dată a patriarhului eretic Sever al Antiohiei (sec. VI). Acesta, în a suta sa omilie [3], dedicată integral Sfintei Drosida, menţionează că aceasta era foarte tânără când a primit moartea mucenicească şi că s-a născut în "purpura regală"; de asemenea sunt menţionate canonicele şi colaborarea sfintei cu ele, în ascuns.

Este foarte important faptul că menţionarea acestei relatări vine tot pe filieră antiohiană, care deţine, fără îndoială, filonul autentic al martiriului sfintei. Putem presupune de asemenea că omilia patriarhului Sever a fost ocazionată de un festival similar aceluia din perioada Sfântului Ioan Gură de Aur.

A fost Sfânta Drosida fiica împăratului?

Trebuie spus că toate dovezile, fie pentru, fie împotriva descendenţei imperiale ale Sfintei Drosida, sunt indirecte. Nu există nici o sursă istorică necreştină care să o menţioneze. Traian, conform istoricilor, nu a avut copii. Pe de altă parte, sursele creştine s-au dovedit în general demne de încredere; mai mult decât atât, vom vedea că în relatarea creştină găsim indicii care validează relatarea din sinaxar.

De asemenea, trebuie luat în considerare faptul că viaţa împăratului Traian nu a beneficiat de o cronică prea extinsă, ba am putea spune că este aproape învăluită în mister. Acest fapt este în el însuşi o ciudăţenie a istoriei, că unul dintre cei mai veneraţi împăraţi romani, numit în timpul vieţii Optimus Princeps, despre care se spunea, după moartea lui, că nici un alt împărat nu l-a depăşit sau măcar egalat în popularitatea de care s-a bucurat în rândul poporului [4], să nu aibă parte de o cronică cât de cât decentă a vieţii sale.

---

[3] *Patrologia Orientalis, Tome XXII, Fascicule 2, No. 108, Edition Brepols, Turnhot / Belgique, 1988, pp. 230 - 248.*

[4] *Julian Bennett, Trajan Optimus Princeps, A Life and Times, Routledge, London and New York, 2005, ed. electronică, p. xvii.*

Singura scriere importantă despre Traian din timpul vieţii sale este Panegiricul lui Pliniu cel tânăr. Cartea 68 din Istoria Romei a lui Cassius Dio a fost scrisă la un secol după moartea lui Traian pe baza arhivelor senatoriale şi imperiale.

Ca să înţelegem cât de puţine informaţii avem despre viaţa lui Traian, trebuie remarcat că nici numele mamei sale, Marcia, nu apare explicit în nici o scriere.

Aşadar, nu se poate exclude posibilitatea ca Sfânta Drosida să fi fost exclusă din istoria - şi aşa lacunară - a împăratului Traian, mai ales în contextul în care apartenenţa sa la credinţă creştină ar fi fost privită fără îndoială ca o pată pe blazonul mândru al familiei imperiale. Nu trebuie uitat că Traian a fost un prigonitor destul de aspru al creştinilor.

M. Duruy se exprima, relativ la activitatea lui Traian împotriva creştinilor, astfel: "Traian a introdus în codul penal al Romei o nouă crimă, aceea de a fi creştinat" [5].

Nu putem trage, aşadar, doar pe baza analizei istoriei romane, vreo concluzie asupra enigmei, dar există indicii preţioase, după cum vom vedea, dacă analizăm locul şi data martiriului Sfintei Drosida.

Locul şi data martiriului Sfintei Drosida

În ce priveşte locul martiriului, există două variante care pot fi luate în discuţie. Unul dintre ele este, evident, Antiohia, acolo unde cultul sfintei a avut, după cum am văzut, amploarea cea mai mare.

Cealaltă variantă plauzibilă este Roma, întrucât evenimentele descrise în sinaxarul Bisericii noastre se potrivesc mai mult cu evenimentele istorice petrecute în capitala în vremea lui Traian.

În primul rând, vedem că în sinaxar nu există nici un echivoc: Traian, împăratul Romei, este el însuşi cel implicat în martiriul fiicei sale. Însă Traian ca împărat, din câte se cunoaşte în istorie, nu a fost decât o singură dată în Antiohia, când a iernat acolo în 113 în contextul războiului cu parţii. Ori persecuţiile se sfârşiseră în Antiohia în 107, aşa cum aflăm din epistolele Sfântului Ignatie Teoforul (către filadelfieni, smirneni şi Policarp). Mai mult, nici Sfântul Ioan Gură de Aur, nici

---

[5] *M. Duruy, Histoire des Romains, t. IV, p. 813, la Paul Allard, Histoire des persécutions pendent les deux premiers siècles, Paris, Librairie Victor Lecoffre, 1885, p. 159.*

patriarhul Sever, în omiliile lor, nu menţionează faptul că Sfânta Drosida ar fi murit în Antiohia.

Roma, pe de altă parte, a fost în acea perioadă centrul persecuţiilor împotriva creştinilor, cel puţin decizional. Traian a continuat politica împotriva creştinilor din vremea lui Nero şi Domiţian, certificând existenţa unei persecuţii legale continue [6]. Iar cu prilejul sărbătoririi victoriei împotriva dacilor, Traian a organizat un adevărat genocid în rândul creştinilor.

Există în sinaxar o menţiune foarte importantă care poate fi trecută uşor cu vederea, dar care leagă foarte concret martiriul Sfintei Drosida de un eveniment foarte bine cunoscut din domnia lui Traian.

Mai exact, sinaxarul menţionează faptul că moartea celor cinci canonice a avut loc în contextul inaugurării de către împărat a unor băi publice de care era atât de mândru încât dorea să le deschidă în preajma unei sărbători pe care mineiul românesc o numeşte "a apoliniilor" [7] (τοῦ ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ἀπολλωνίων). Este vorba, fără îndoială, de Ludi Apollinares - jocuri anuale în onoarea lui Apollo, care aveau loc în Circus Maximus din Roma, între 6 şi 13 iulie.

Dacă cercetăm viaţa lui Traian, aflăm că acesta a inaugurat două băi publice în timpul vieţii sale. Prima dintre ele este Balneum Surae, un edificiu ridicat în onoarea prietenului său Licinius Sura. Cealaltă este una dintre operele sale grandioase construite după cucerirea Daciei, şi anume Thermae Traiani, inaugurată la 22 iunie 109 [8]. Aceasta din urmă ne interesează în mod particular, pentru că inaugurarea ei a avut loc chiar înainte de Ludii Apollinares, exact aşa cum menţionează sinaxarul.

Băile lui Traian, de asemenea, sunt şi unul dintre cele mai importante edificii realizate în timpul vieţii sale. Era deci firesc să dorească a le inaugura cu mare fast. În ce priveşte legătură\a cu sărbătoarea Ludi Apollinares, această legătură este cu atât mai clară cu cât în anul 2011 a fost descoperit în situl arheologic un mozaic de

---

[6] *Paul Allard, Op. cât., p. 158.*

[7] *"Şi cu acea aramă, să se facă fundurile vaselor de aramă, a băii obşteşti (δημοσίου λουτροῦ), făcută fiind de curând de el, şi care era să se aprinză la sărbătoarea numită a apoloniilor, şi să se înnoiască spre plăcerea închinătorilor de idoli celor de un cuget cu împăratul" (Mineiul lunii Martie, Sinaxarul zilei de 22). "Aprinderea" (ἀναφθῆναι) de care e vorba aici se referă probabil la aprinderea focurilor care încălzeau apa.*

[8] *Julian Benett, Op. cat., p. 151-154*

peste 10 metri în care apare Apollo [9]. Băile lui Traian au fost deci închinate lui Apollo, iar acest lucru arată veridicitatea relatării sinaxarului Bisericii. Dacă cineva ar fi dorit să plăsmuiască o origine imperială a Sfintei Drosida, ar fi legat martiriul, fără îndoială, de un eveniment din Antiohia, iar nu din Roma.

Putem afirma deci că este foarte posibil ca martiriul Sfintei Drosida să fi avut loc la începutul lunii iulie a anului 109, la Roma, la doi ani după martiriul Sfântul Ignatie Teoforul.

Iar dacă acceptăm relatarea sinaxarului legată de localizarea în timp şi spaţiu a martiriului, trebuie să acceptăm şi ascendenţa imperială a Sfintei Drosida.

Relatarea din sinaxar ar putea chiar clarifica unele dileme ale istoriei, şi anume relaţia dintre Traian şi Hadrian, pe care l-a adoptat numindu-l moştenitor al său. Sinaxarul menţionează un misterios "Adrian", sfetnic al împăratului dar şi logodnic al sfintei. Această logodnă, distrusă de evenimentul "ruşinos" al martiriului Sfintei Drosida, ar putea explica astfel adopţia lui Hadrian în familia imperială.

Rămân în continuare multe enigme legate de Sfânta Drosida, dar nădăjduim că, în timp, toate vor fi scoase la lumină de lucrarea Duhului Sfânt, Cel care a insuflat această putere nebiruita Sfintei Drosida, fiica împăratului Traian.

[9] *www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/italy/8671524/Dig-under-ancient-Trajans-Baths-in-Rome-turns up-mosaic-depicting-a-nude-Apollo.html*

Orthodoxwiki - Drosida din Antiohia

Sfânta Drosida era fiica împăratului roman Traian. Prăznuirea ei se face pe 22 martie, împreună cu cele cinci fecioare: Aglaida, Apolinaria, Daria, Mamtuza și Taisia.

Viața

Potrivit tradiției bisericești creștine, Sfânta Drosida era fiica împăratului roman Traian (98-117 d.Hr.).

În anul 99 d.Hr., Traian a reactualizat un decret prin care se interziceau adunările secrete, o formă abilă de a interzice indirect slujbele creștine. În anul 104 a fost emisă o lege împotriva celor care credeau în Hristos și refuzau cultul împăratului.

Mulți creștini au suferit mucenicia pentru a fi încălcat aceste legi. Pentru a-i descuraja pe ceilalți creștini, trupurile acestora erau expuse și rămâneau neîngropate. Cinci fecioare, pe nume Aglaida, Apolinaria, Daria, Mamtuza și Taisia se îngrijeau de recuperarea și îngroparea trupurilor acestor sfinți. Strângeau în ascuns trupurile lor, le ungeau cu uleiuri parfumate, le înveleau în giulgiuri și le îngropau în taină. Când Drosida a aflat despre acestea, a părăsit în taină palatul pentru a le ajuta la strângerea și îngroparea trupurilor mucenicilor creștini.

Adrian, unul din sfetnicii lui Traian era logodit cu Drosida. Pentru a obține o promovare rapidă, Adrian obținuse de la Traian permisiunea de a pune soldați să păzească trupurile mucenicilor creștini și să-i aresteze pe toți cei care încercau să ia trupurile acestora și să le îngroape.

Într-o bună zi, Sfânta Drosida și cele cinci fecioare au fost prinse de paznici și aduse înaintea împăratului.

Traian a pus-o pe Drosida sub pază, încercând să o facă să se căiască de cele ce făcuse și să renunțe la credința creștină. Iar pe cele cinci fecioare le-a condamnat să fie aruncate într-un vas mare plin cu aramă topită, până când trupurile lor s-au amestecat cu arama aceea, care a fost apoi folosită pentru marile vase de aramă așezate în noile băi publice edificate de împărat.

La inaugurarea băilor au luat parte mulți cetățeni romani, însă cei care au încercat să intre în baie au căzut morți pe loc. Crezând că la mijloc era vreo vrajă făcută de creștini, preoții păgâni i-au recomandat împăratului să înlăture din băi vasele din aramă cu care erau amestecate trupurile celor cinci fecioare.

Pentru a necinsti numele celor cinci fecioare și a arăta că nu se temea de puterea Dumnezeului creștinilor, împăratul a poruncit atunci ca din arama folosită la aceste vase să se facă cinci statui de femei, cu chipurile celor cinci fecioare, pe care le-a așezat la intrarea în noile băi publice.

După așezarea statuilor la locurile poruncite de împărat, Traian a visat o grădină și cinci mieluțe curate care pășteau acolo. În vis, i s-a arătat un păstor care, cu glas înfricoșător, i-a arătat că fecioarele pe care el încercase să le necinstească astfel, au ajuns în grădina Raiului, alături de Domnul Iisus Hristos, Bunul Păstor pe care L-au urmat. Şi acel păstor i-a mai zis în vis că în curând celor cinci avea să li se alăture și fiica lui, Drosida.

Trezindu-se, mânios, împăratul a poruncit să se facă focuri mari în toate colțurile orașului, chemându-i pe toți creștinii din cetate să se înfățișeze de bunăvoie pentru a fi arși în foc. Mulți creștini au mers de bunăvoie la moarte.

Auzind acestea, Sfânta Drosida și-a dorit să le urmeze exemplul și ea. Rugându-se ea să fie eliberată, rugăciunile ei au fost ascultate și, într-o seară, când gărzile au adormit, Sfânta Drosida a ieșit în taină din palat și s-a îndreptat spre cuptoarele pregătite pentru sfinții mucenici creștini.

Temându-se însă că nu era pregătită să primească mucenicia, pentru că nu era botezată, și neștiind ce să facă, ea s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu, apoi s-a botezat singură, în numele Sfintei Treimi și s-a uns cu mirul pe care îl adusese cu ea.

Sfânta s-a ascuns vreme de șapte zile, stăruind în post și rugăciune. În această stare a fost găsită de niște creștini, cărora le-a povestit cele petrecute cu ea. În a opta zi, Sfânta Drosida a mers și s-a aruncat ea însăși în cuptorul de foc pregătit creștinilor, primind astfel moartea mucenicească.

Potrivit altor relatări, rugându-se lui Dumnezeu să o lumineze cu privire la cele pe care trebuia să le facă mai departe, ea a trecut la Domnul cu pace.

Sfântul mucenic Vasile mărturisitorul, preot în Ancira, Turcia (22 martie)

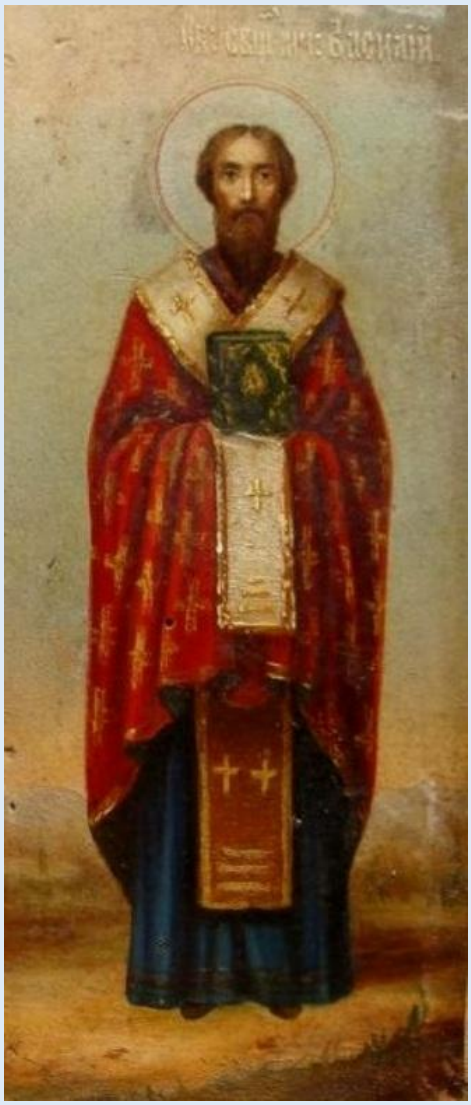

Acesta a răbdat şi a pătimit mult din mâna arienilor în vremea împăratului Constanţius. Era vestit ca un mare râvnitor al Ortodoxiei şi un adevărat păstor al turmei încredinţate lui, în cetatea Ancirei.

Când urcă pe tron Iulian apostatul, el începu să-i prigonească pe creştini. Pentru că Vasile osândise fără frică această nouă răutate şi îşi întărea norodul în credinţă, fu aruncat în temniţă. Când împăratul Iulian veni în Ancira, Sfântul Vasile fu adus dinaintea lui.

Împăratul atunci se sili a-l face să se lepede de credinţa în Hristos, făgăduindu-i cinstiri şi bogăţii, însă Sfântul Vasile îi răspunse:

- ***Eu cred în Hristos al meu, de Care tu te-ai lepădat şi care ţi-a dăruit împărăţia aceasta pământească. Dar în scurtă vreme se va lua de la tine. Oare nu te ruşinezi înaintea Sfântului Jertfelnic sub care ai luat izbăvire atunci când căutau să te omoare pe când aveai 8 ani? Pentru aceasta, în scurtă vreme împărăţia aceasta pământească se va lua de la tine, iar după ce cu amare chinuri se va smulge de la tine sufletul tău, trupul nu-ţi va fi dat îngropării.***

Auzind acestea, Iulian, cuprins de mânie, porunci ca în fiecare zi să se jupuiască de pe trupul sfântului câte 7 fâşii de piele. Chinuitorii împliniră porunca vreme de mai multe zile.

Iar când Sfântul Vasile fu dus din nou înaintea împăratului, acesta îşi smulse o fâşie de piele şi o aruncă în faţa lui, strigându-i:
- Ia şi mănâncă, Iulian, de vreme ce dulci îţi sunt ţie bucatele acestea, iar mie Hristos imi este Viaţa.

Întâmplarea aceasta se vesti în toate cetăţile, iar împăratul plecă ruşinat din Ancira în Antiohia.

Chinuitorii îl munciră mai departe pe Sfântul Vasile cu fiare înroşite în foc, până ce îşi dădu sufletul în mâinile Domnului de la Care primi cununa cea plină de bună mireasmă a muceniciei la anul 363.

\+ * + * +

Ca o lumină şi ca un soare mare arătându-te pe cerul Bisericii lui Hristos, prea fericite, cu strălucirile cele pline de lumină ale pătimirilor tale şi cu minunile ca şi cu nişte lumini dumnezeieşti, luminezi sufletele celor ce te laudă pe tine. *(Din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

Cu frumuseţile pătimirilor te-ai înfrumuseţat cu toată strălucirea de la Dumnezeu, pătimitorule, iar acum stai înaintea lui Hristos celui frumos, fiind încununat cu cununa dreptăţii. Pentru aceasta, credincioşii, bucurându-ne, te cinstim. *(Din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

Cu dumnezeiasca îngropare a sfântului şi dumnezeiescului tău trup, pământul s-a sfinţit, Vasile; duhurile drepţilor au săltat, având în mijlocul lor duhul tău, fericite. Cu care, împreună, adu-ţi aminte de noi, cei ce te pomenim pe tine. *(Din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

Icoane

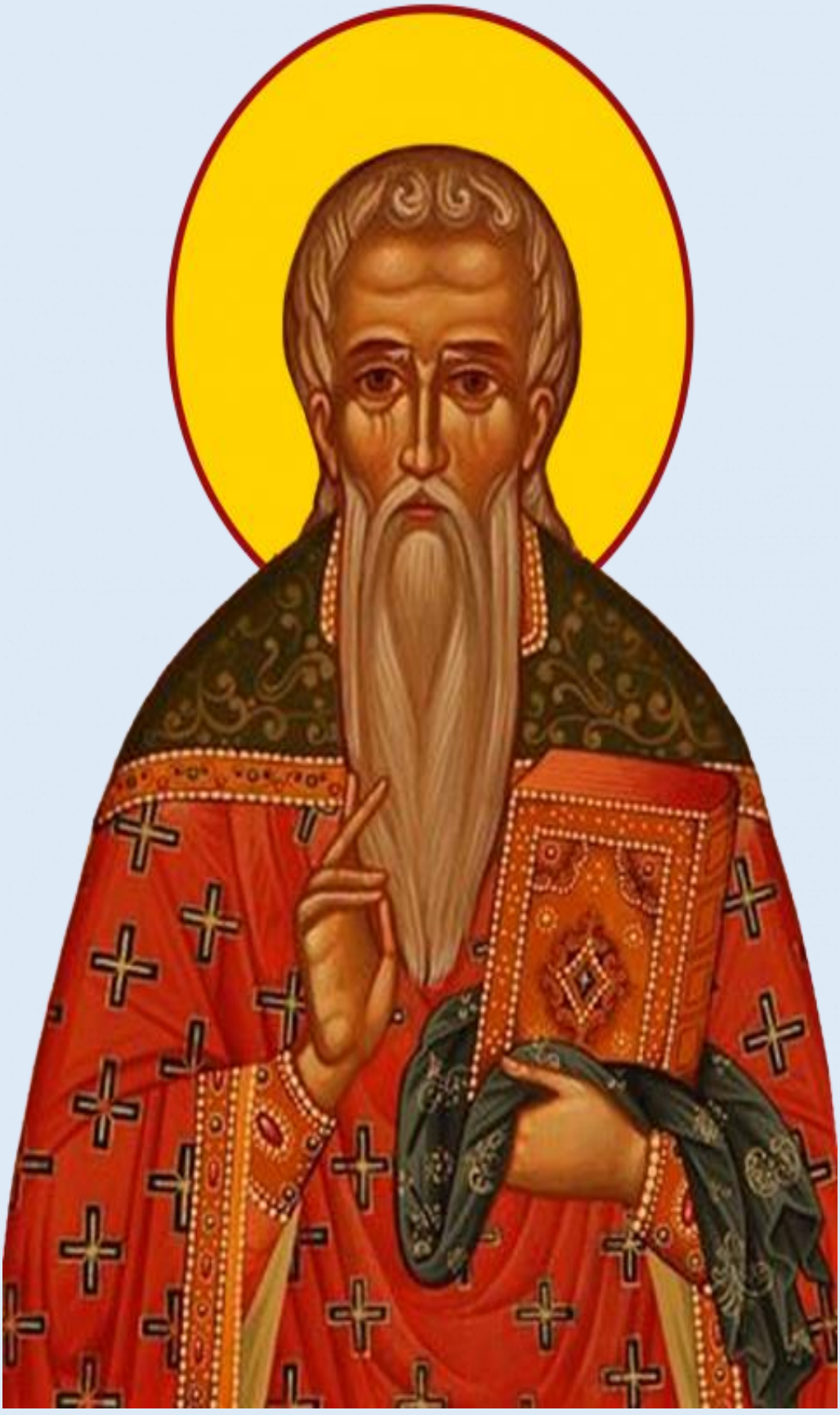

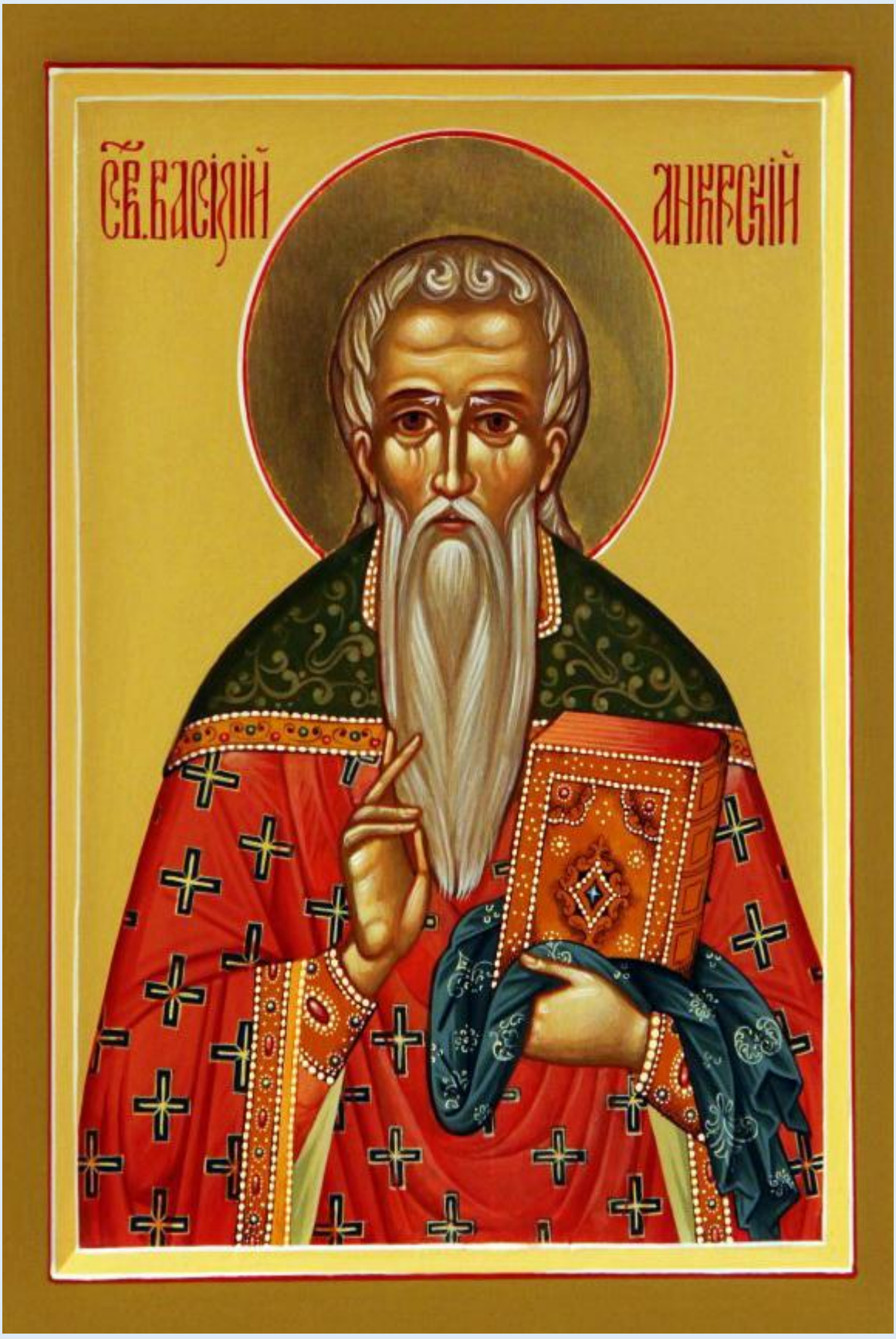
СВ. ВАСИЛІЙ
АНКІРСЬКІЙ

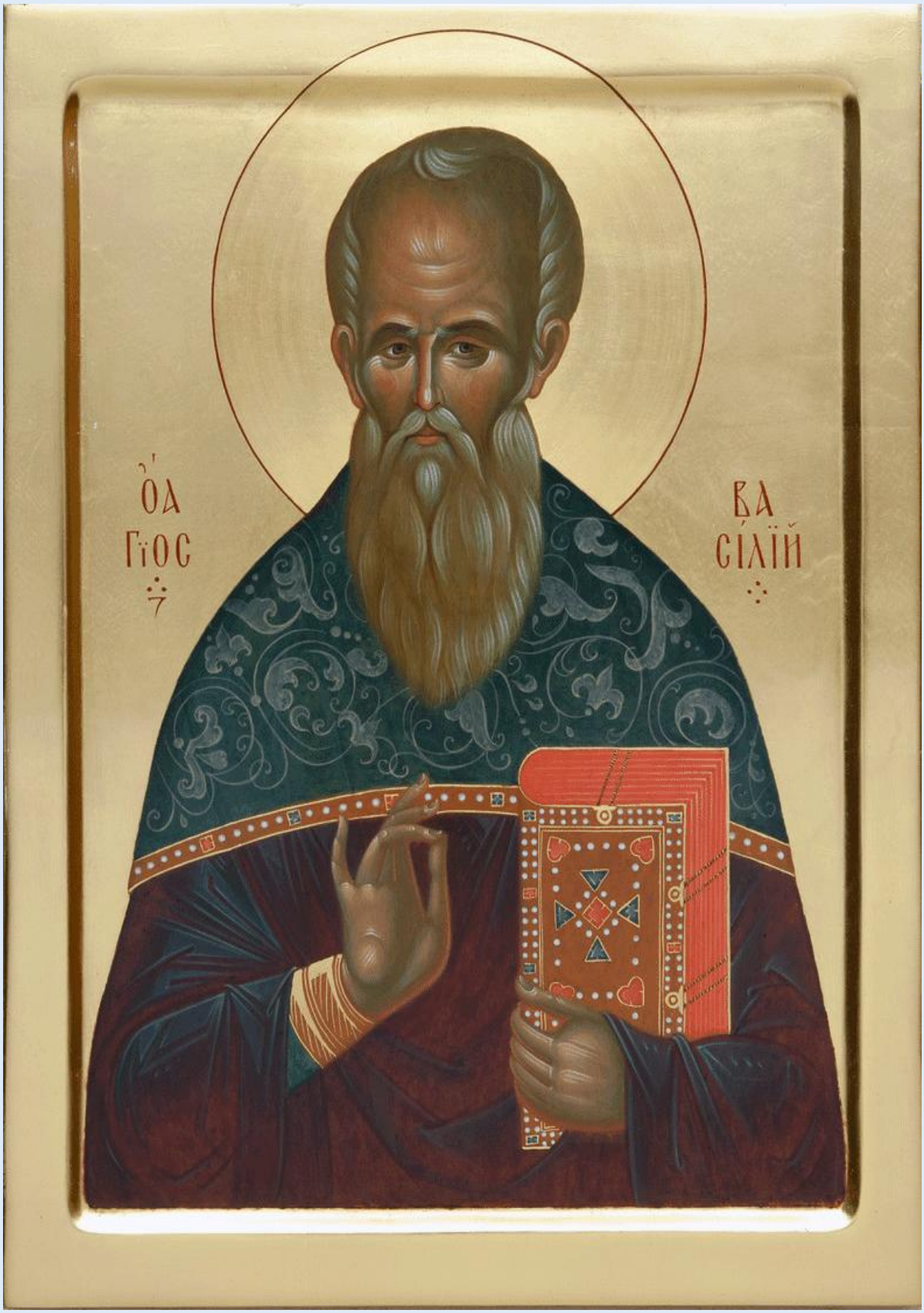
ὁ ἅγιος
Βασίλειος

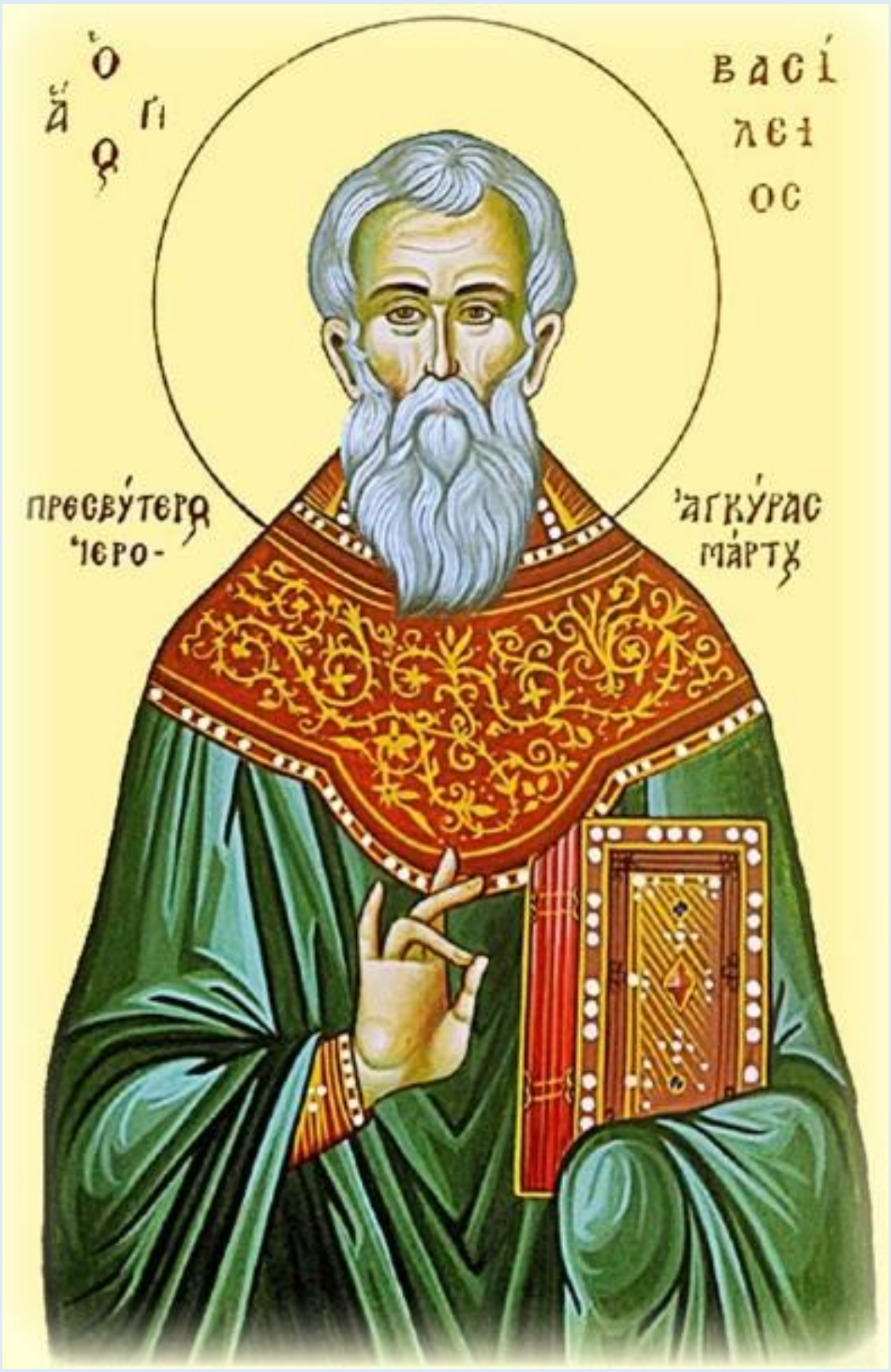
Ὁ Ἅγιος
Βασίλειος
πρεσβύτερος
ἱερο-
ἀγκύρας
μάρτυς

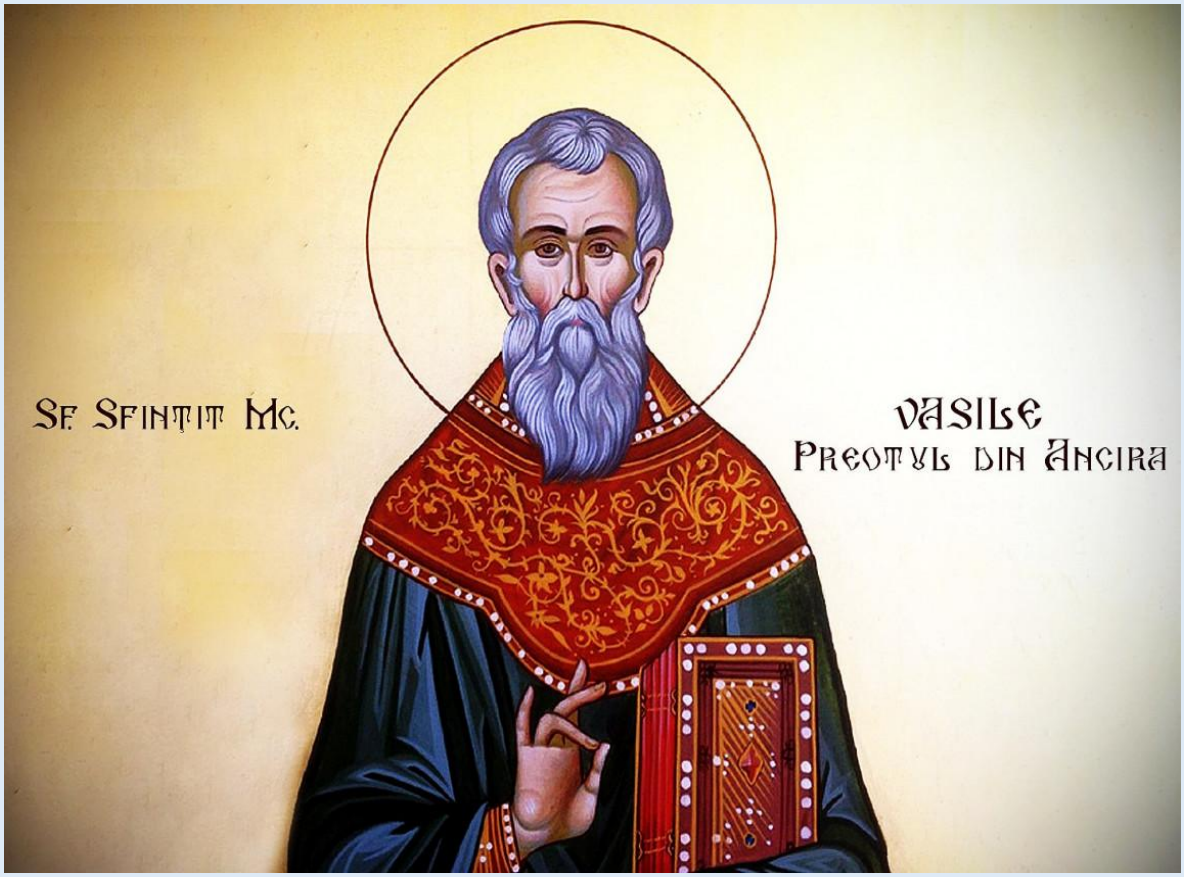
Sf. Sfintit Mc.
Vasile
Preotul din Ancira

Ὁ Ἅ
γι
ος
Βασί
λει
ος
πρεσβύτερος
-ἱερο-
ἀγκύρας
-μάρτυς

Sfântul
Sfințit
Mucenic
Vasile

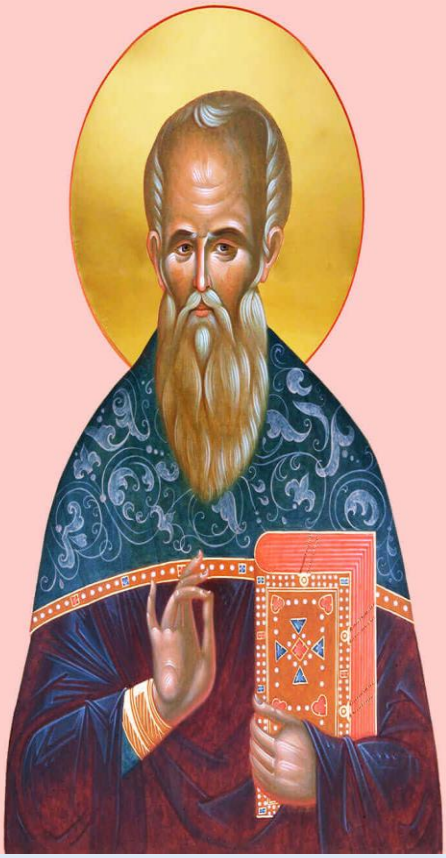

preotul
din
Ancira

PROVILSA.ro

Sfântul
Sfințit
Mucenic
Vasile

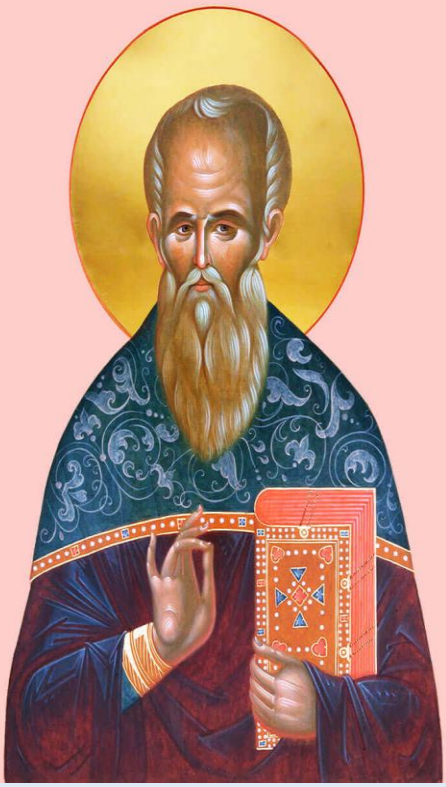

preotul
din
Ancira

PROVILSA.ro

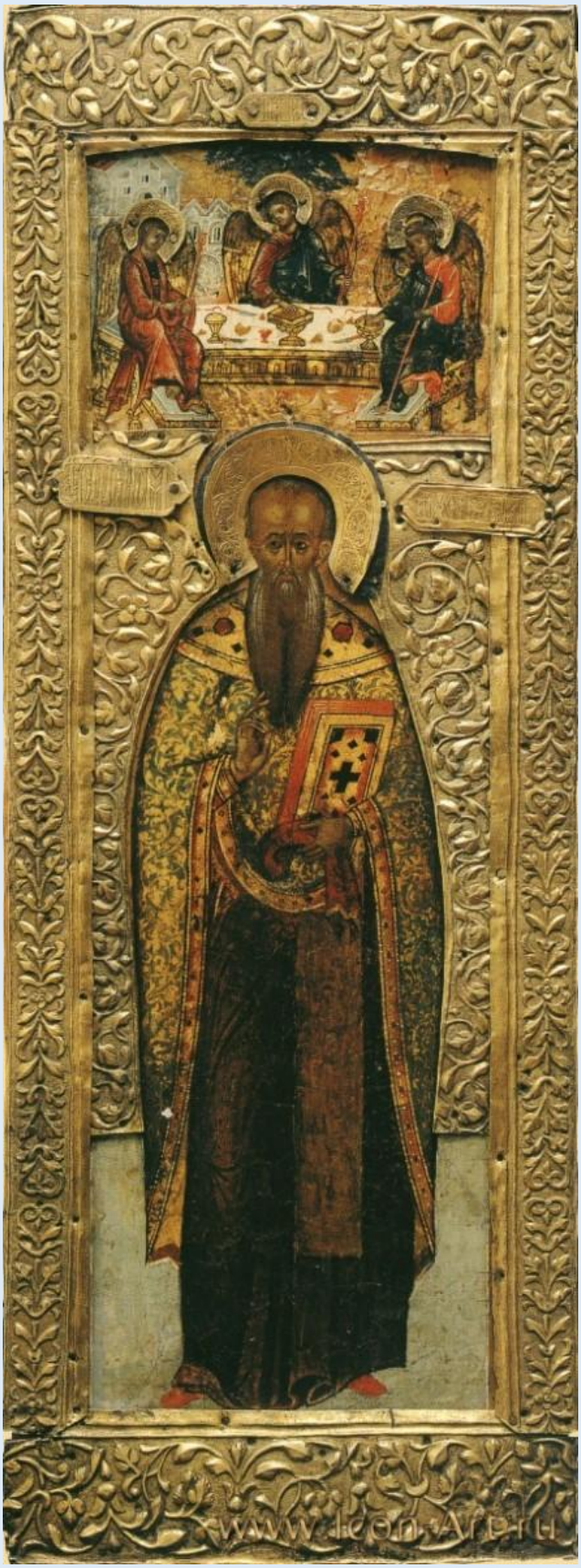
www.Icon-Art.ru

СВ. МУЧ.
ДРОСИДА
ВСЮ ПЕЧАЛЬ ИМАШЕ КЪ БГУ И ВСЕ СВОЕ ИМЪ-НІЕ ВЪ МАТЫНЮ НИЩЫМЪ РАЗДАЯ.

Η ΑΓΙΑ ΔΡΟΣΙΑ
Δέησις Δρόσου Γονέων Αδελφών κ. Συγγενών. 2015.
Χειρ. Κ. Γερασίμου

Η ΑΓΙ
Α
ΔΡΟ
CΙ

Ἡ ἁγί
α
ΔΡΟ
CÍ

Sfanta
Mucenita
Drosida

Ἡ
ἁγί
α
Δρο
σίς

Saint
Drosis
of Antioch

Ἡ
ἁγία
ΔΡΟ
ΣΙΣ

Sp. Mc. DROSIDA

Sfântul mucenic Vasile, preotul din Ancira, Sfânta muceniță Drosida, Sfânta muceniță Calinica

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
Η ΑΓΙΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΗ
Η ΑΓΙΑ ΦΟΣΙΣ
Γ.Μ.Παναγιώτου
1993

Sf. Mc. VASILE
Sf. Mc. DROSIDA
Sf. Mc. CALINICA
22 martie

22 martie

ΒΑCΙΛΕΙΟϹ
Ἡ ΑΓΙΑ
Ι. Μ. Παναγράντου

Sfânta Muceniță
Drosida (Roua)
să vă protejeze
și să vă inspire
în fapte mântuitoare!
La mulți ani!
BASILICA.RO

Troparul Sfântului Sfintit Mucenic Vasile, preotul din Ancira

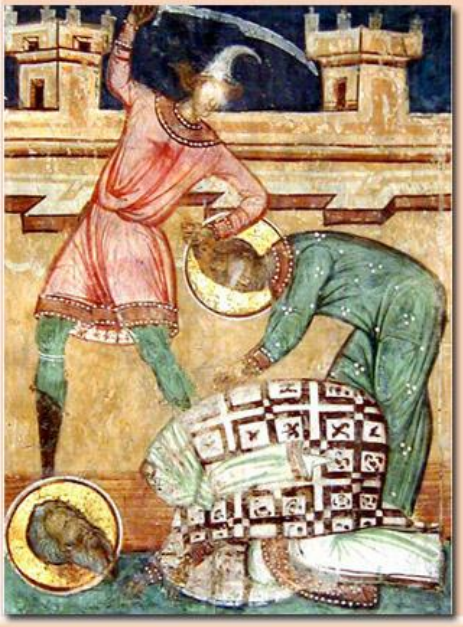

22 Martie - Glasul 4

Si părtas obiceiurilor si următor
scaunelor Apostolilor fiind,
lucrare ai aflat, de Dumnezeu
insuflate, spre suirea privirii la cele
înalte. Pentru aceasta, cuvântul
adevărului drept învătând si cu
credinta răbdând până la sânge,
Sfintite Mucenice Vasile,
roagă-te lui Hristos Dumnezeu
să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului Sfintit Mucenic Vasile, preotul din Ancira

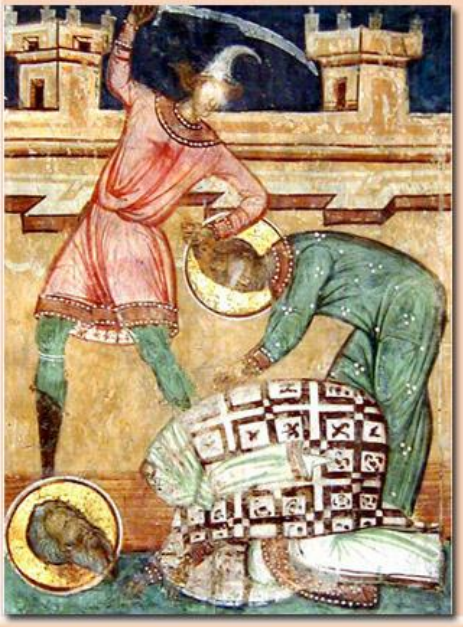

22 Martie - Glasul 4

Si părtas obiceiurilor si următor
scaunelor Apostolilor fiind,
lucrare ai aflat, de Dumnezeu
insuflate, spre suirea privirii la cele
înalte. Pentru aceasta, cuvântul
adevărului drept învătând si cu
credinta răbdând până la sânge,
Sfintite Mucenice Vasile,
roagă-te lui Hristos Dumnezeu
să mântuiască sufletele noastre.

Sf. Mc. VASILE
Sf. Mc. DROSIDA